

MADE IN USA

48

САРА КАРНАБИ

МЕЧТЫ В РОЗОВО

САРА КАРНАБИ

МЕЧТИ В РОЗОВО

Превод: Цветелина Петрова

chitanka.info

След бурен и злощастен брак с един от сексимволите на Холивуд, разочарована от скучния си годеник, известната кинозвезда Марша Елиът се посвещава единствено на режисурата на новия си филм. Но как да устои на неотразимо предизвикателния красавец Робин — новият ѝ партньор в забавната еротична комедия? И как да запази в тайна романтичното си увлечение, за да не се лиши от професионалните умения на другите двама мъже, които продължават да се домогват до леглото ѝ?

I

Марша не можа да потисне отвращението си, когато Ханк се наведе над нея, за да я целуне. „Защо този човек поне през снимачните дни не се откаже от чесъна и лука — помисли раздражено. — Колко пъти вече го молих за това?“

Тя се усмихваше, както бе в сценария, когато ръката на Ханк се плъзна по рамото ѝ към мястото, където бяха завързани тънките презрамки на нощницата зад врата ѝ.

— Скъпи, ти ме подлудяваш — прошепна тя, повдигна брадичка и му подаде пълните си устни, за да ги целуне. И то при тази миризма на чесън! Ханк не се бе и добре обръснал, освен това имаше тлъстини по хълбоците.

— И ти ме подлудяваш, бейби — изрече монотонно думите си той, дръпна възела, с което само го затегна повече и сви рамене. — Не мога да се справя! Да отложим романа за утре.

На снимачната площадка проеча резкият свистящ звук, с който сигнализираха всеки път, когато някой артист казваше грешна реплика.

— Край! — извика Марша. — Страхотно! — стрелна партньора си с унищожителен поглед. — Трябва да кажеш не да отложим романа за утре, а да отложим романтиката за утре! Изобщо знаеш ли какво е романтика? — тя се вгледа в леко воднистите очи на мъжа срещу нея и поклати глава. — Не, никога не си чувал, нали? — плъзна се колкото се може по-далече от него в широкото легло по средата на филмовото студио. — Ханк, стани, облечи си нещо и върви да се поразходиш!

— Окей, Марша, ти си режисьорката — Ханк Драйвър, бивша звезда в уестърните, стана. В раираното долнище на пижама, с малкия си увиснал корем, той наистина не изглеждаше особено добре. — Колко време трябва да се разхождам?

Марша Елиът издаде напред устни и реши да бъде искрена.

— Най-добре ще е за остатъка от филма. Не мога повече да дишам миризмата на чесън, Ханк. Освен това ти си жалък актьор. Комичното в този епизод е, че любовникът ми не може да развърже

презрамките на нощницата, както е в сценария. Когато той се откаже и обяви, че се налага да отложим романтиката за утре, хората трябва да се смеят. А теб човек може само да те съжали.

Ханк Драйвър сложи ръце на хълбоците и впери гневен поглед в нея.

— Това е истинската Марша Елиът! — каза го така високо, че да го чуят всички в студиото. — Глупава, на настроения, вечно мърмореща. Не съм бил актьор? Когато съм играл в уестърни, ти още не си се била появила на този свят! Качвал съм се на повече коне, отколкото можеш да си представиш!

Готова за борба, Марша се изправи в леглото.

— Но аз не съм кон, който можеш да възседнеш! — изкрещя му вбесена тя.

Едва когато целият снимачен екип избухна в гръмък смях. Марша се замисли върху думите си и леко се изчерви, защото проумя двусмислеността им.

— Ако в този филм нещата не вървят, то се дължи само на великата Марша Елиът, тази суперзвезда с малки способности! — извика Ханк към нея. — Ако играеш с някой истински професионалист като мен, се забелязва, че изобщо не си артистка! До мен бледнееш!

Изведнъж на Марша й причерня. Нервното напрежение от двете извънредно лоши снимачни седмици избухна в нея и се отприщи в неспирен поток от думи.

— Точно ти ли ми казваш това, презрян мъчител на коне и самозван каубой! — извика тя след него. — Искаш да бъдеш прелъстителен любовник? Дръжте ме да не падна от смях! Имаш тлъстини на хълбоците, пламенен любовнико!

— Това не са тлъстини! — отвърна й той. — Това са мускули! Твърди като желязо мускули!

Гръмкият смях на екипа в студиото, който се отнасяше до очевидно грешната му преценка за себе си, окончателно го прогони.

Марша, която играеше не само главната роля в този филм, а и водеше режисурата, даде знак на асистента си Джери.

— Обедна почивка.

Докато той обявяваше обедната почивка, тя наметна на раменете си пелерината и с гъвкава стъпка прекоси студиото. Искаше да остави

всичко зад себе си, хаосът около снимането, неприятните инциденти, постоянното прекъсване на работата поради повреди в техниката.

Гардеробиерката й Естрела искаше да влезе едновременно с нея в служещия за гардероб фургон, но Марша махна отрицателно с ръка. Сега трябваше да бъде сама. Сложи резето на вратата отвътре и се отпусна на широкото легло.

— О, господи! — простена тя и покри лицето си с ръце.

От дете бе трупала опит във всички области на шоубизнеса, беше правила филми и плочи, играла бе на Бродуей в Ню Йорк, писала бе сценарии, работила бе като режисьор и продуцент. Бе спечелила всички награди, които съществуваха в шоубизнеса — „Оскари“, наградите „Тони“ за театър, „Ейми“ за телевизия, „Грами“ в областта на музиката. Беше се изкачила на върха на Холивуд, а сега на 29 години, трябваше да констатира, че с цялото си умение, талант и творческа сила се проваля заради една застаряваща звезда в уестърните!

— Не мога да го проумея — прошепна тя и се стресна, защото в този момент някой почука на вратата на фургона. — Не съм тук!

— Хайде, Марша, аз съм — каза Харолд. — Отвори. Искam да говоря с теб.

Тя се надигна с въздишка, тръгна боса с несигурна стъпка към вратата и я отвори. Без особено въодушевление погледна надолу към Харолд Купър, който беше написал заедно с нея сценария на този филм.

— Какво искаш?

— Да говоря с теб — отвърна той търпеливо. — Твърде много ли искам? Аз не само работя заедно с теб над филма, а и съм човекът, който в най-скоро време ще се ожени за теб — Харолд си позволи една усмивка, която явно смяташе за много весела. — Или си забравила.

В момента тя наистина бе напълно забравила за това, но не му го каза.

— Влез и заключи след себе си! Не искам да виждам никого.

— Окей. Тревожа се за теб — увери той, заключи вратата и я последва до леглото, на което тя отново се отпусна. Харолд седна до нея и положи ръка на бедрото й.

— Бейби, къде е проблемът? — попита с благия тон на психолог, който се занимава с безнадежден случай.

Марша протегна гъвкавото си тяло. По време на снимките напълно се бе сковала.

— Вероятно проблемът е във фургона на главния изпълнител, нарича се Ханк Драйвър и не го бива за нищо. Харолд, с Ханк никога няма да потръгне. Трябва да говоря с ръководството на студиото. Нуждаем се от друг изпълнител на главната роля.

— Несъмнено — той не слушаше повече, а мушна ръка под пелерината и се опита да проникне под нощницата ѝ.

— Прочетох, че преди една седмица Робин Локмен е приключил със снимките си в Ню Йорк — Марша енергично отблъсна ръката на Харолд настрани. — С нежния си чар и вечното си леко смущение той би бил точно подходящият човек за тази роля. Всъщност исках да го наема още отначало — тя погледна надолу и с намръщено чело започна да наблюдава пръстите на Харолд, които галеха гърдите ѝ. — Защо ме опипваш?

— Опитвам се да те успокоя с еротика — обясни той. — Еротиката премахва вътрешното напрежение и раздразнителността.

— Остави, искам да съм напрегната и раздразнителна! — тя изблъска ръката му като някое досадно насекомо. — Мисля как мога да се свържа с Робин Локмен.

— Ще говоря с ръководството на студиото — Харолд се помъчи да придаде на кръглото си лице замислено изражение. — Но това може да почака. Трябва да използваме обедната почивка за нещо друго. Как смяташ, Марша? — настоя той, наведе се и леко я целуна по врата.

— Операторът също е под всякаква критика — измърмори тя, загледа се в тавана и повече не обърна внимание на Харолд. — Видя ли вчера вечерта пробните снимки? Операторът трябва да си купи камера за тясна кинолента и да вземе семейството си през неделния излет. За моя филм той не е подходящ. Слушаш ли ме въобще, Харолд? Какво пак правиш?

Той ѝ бе обърнал гръб и сваляше колана си.

— Сами сме и ти лежиш пред мен в леглото — най-после Харолд успя да откопчае колана. — Искам да се любим.

— Защо? — на Марша ѝ бе трудно да се настрои на вълната на своя приятел, годеник и бъдещ съпруг. — Защо, за бога, се събличаш? Искам да говоря с теб за филма. Познаваш ме. Когато в работата ми съществува нерешен проблем, трябва да го разреша. Иначе нямам

покой, Харолд! Чуй ме добре! Имам идея кого бихме могли да ангажираме като оператор.

Въодушевена от идеята си, тя скочи, хвърли небрежно пелерината и нощницата на земята и с невероятна бързина нахлу обикновен дънков костюм, с който този ден бе дошла на работа. На вратата се обърна още веднъж, погледна бегло Харолд и му се усмихна лъчезарно.

— Ще наема Том Картър за оператор — Марша отвори вратата. — Можеш спокойно да си вземеш душ, скъпи. Всичко хубаво! Отивам при Том!

Вратата се затвори и Харолд остана вътре гол и разочарован. Без съмнение, при споменаването на Том Картър в него се изпари всякакви желание за интимност с Марша. Все пак преди няколко години Том бе неин съпруг и в Холивуд и днес още се разправяха легендарни истории за този бурен и кратък брак.

— Боклук! — измърмори Харолд Купър и се хвърли по гръб на леглото, кръстоса ръце под главата и впери поглед в тавана. — Това копеле!

В Холивуд се разказваха чудновати истории за сексуалните способности на Том. Харолд не искаше да повярва в тях, както и почти всички представители на мъжкия пол от света на киното. В противен случай те би трябвало да развият комплекси за малоценност. Харолд имаше много особена причина да не вярва на тези истории. Той бе приемникът на Том при Марша. Беше му неприятно да си представя, че тя е била в леглото с една секс легенда на Холивуд...

Не, това би било твърде потискащо, най-вече поради по-скоро спокойно протичащите часове, които той прекарваше с Марша в леглото.

Като проклинаше, Харолд скочи от леглото и отиде под душа, за да се разсее с други мисли.

Преди да напусне студиото, Марша проведе кратък, но оживен разговор с продуцента на филмовата компания, главния мениджър и неговия заместник.

Тя предостави на тримата мъже, финансиращи „Фойерверк“, сегашния ѝ филм, възможността да избират.

— Или ще ангажирате и ще платите на Том Картър като оператор и на Робин Локмен като изпълнител на главната роля, или ще трябва да се лишите от мен. Естествено тогава ще оттегля сценария, върху който работих заедно с Харолд.

— Вие сте сключила договор с нас! — продуцентът скочи като ужилен. — Ако се откажете от работата, мис Елиът, ще трябва да платите неустойката, а тя не е дреболия дори за богата жена като вас.

Докато му отговаряше, Марша не го погледна нито веднъж.

— Трябва да смените работата си, Гордън. Вие не ставате за продуцент — с ъгълчетата на очите си видя как той се изчервява. — Какво ще направите, ако ви донеса медицинско свидетелство, че не мога да играя? Имате ли си понятие колко пречи мигрената по време на снимките?

— Не можете да постъпите така с нас, мис Елиът! — развълнува се продуцентът. — Ние ще...

— Затваряй си устата, Гордън — докато говореше, шефът на студиото едва помръдваше устните си. — Мис Елиът, ще получите Том Картър и Робин Локмен. Но се постарайте „Фойерверк“ да има касов успех. Ако ли пък не, аз лично ще се погрижа да не заснемете нито метър филм повече в това студио.

Тя се надигна с любезна усмивка.

— Преди да ме заплашвате или да упражнявате натиск върху мен, първо би трябвало да се осведомите колко акции притежавам от това студио и колко още бих могла да закупя. И тогава щяхте да поразмислите дали да си отваряте толкова много устата. Бих могла да срежа клона, на който седите — Марша се усмихна студено на компанията. — Така, господа, аз лично ще се погрижа за Том Картър. Той е костелив орех. По-добре ще е, ако взема нещата в мои ръце. Вие ми доведете Робин Локмен.

Без да поздрави, тя излезе и седна облекчено зад волана на откритото си сребристосиво бентли, което предпочиташе да кара сама. Този ден се бе отказала от телохранителя си, когото дори не доведе в студиото. В момента желаеше само едно: да проведе колкото се може по-бързо разговора с Том.

Том...! Мислите й се върнаха няколко години назад в миналото. Бяха се запознали и след кратко, изпълнено с много страст време се

ожениха. Но едва в брака истински се опознаха. Разводът бе неизбежен.

Всеки път тя се ядосваше на себе си, че само при спомена за пламенните часове, прекарани с него, я полазваха приятни тръпки.

Някои жени с удоволствие клюкарстваха помежду си за най-интимните моменти със своите любовници. Неволно Марша бе дочула на няколко партита в Холивуд как недотам близки приятелки на Том говорят за него, описват го и хвалят силата и издържливостта му.

Ако след техния брак той не се бе променил основно, тази информация беше преувеличена. Но бе факт, че Марша за първи път с Том разбра какво означава истинска страст. В сравнение с него приятелите ѝ преди това изглеждаха като другарчета в игрите на пясък. За съжаление и приятелите ѝ след него също не бяха по-страстни.

Марша шофираше към Венеция по бързите аутобани, които пресичаха Лос Анжелис във всички посоки и правеха поносими огромните разстояния. Разположеният до Тихия океан квартал на града не беше от най-добрите места за живеене. В някои улици бентлито ѝ така биеше на очи, че мръсно облечени деца с крясъци бягаха след нея, а мърляви младежи викаха цинични думи или правеха недвусмислени движения с ръце.

Марша проклинаше бившия си съпруг за предпочитанието му към този квартал. Но след развода той бе намерил тук една къща с хоросанова мазилка от трийсетте години — една от ония къщи, украсени с колони и корнизи, които сякаш идват направо от филмовите декори на Стария Юг.

Едва след третия опит тя намери къщата, вкара бентлито през входа и слезе. До този момент бе издържала без слънчеви очила. Но сега ги сложи, не толкова заради слънцето, колкото заради маскировката. Бе по-добре Том да не вижда точно какво издават очите ѝ.

Намери го в градината зад къщата с хоросанова мазилка, мушна палци в колана на дънките и бавно се приближи към него.

— Хей — каза тя така между другото, като че ли се бяха разделили преди два дни. — Как си?

Том лежеше на бяла кушетка, бе поставил до себе си на земята едно повече прашящо, отколкото свирещо радио, на градинската маса имаше бутилка ром, а до нея — куп празни и пълни кутии от бира.

— Виж ти — той се протегна и погледна ухилен към нея. — Голямата звезда на Холивуд слиза в низините при един незначителен оператор.

— Имам нужда от този незначителен оператор — Марша бе доволна, че беше сложила слънчевите очила. Така можеше да наблюдава Том, без той да забележи това.

Бившият ѝ съпруг бе изглеждал фантастично още преди тя да го хареса. Сега той се обърна така, че Марша да може да го вижда добре, и леко напрегна тренираните си мускули.

Лицето му с черни очи наистина не бе станало по-интелигентно отпреди, но в края на краищата никоя жена не търсеше ума в Том. Това бе симпатично лице, ефектно обградено с къдрави черни коси. Тъмна тридневна брада подчертаваше мъжествено ъгловатата брадичка и остриите скули.

Том се подпря на лакти. Под лъчите на горещото калифорнийско слънце той се бе изпотил и блестящите капчици пот се стичаха по тъмнокафявата му кожа на гърдите и корема и се промъкваха през гъстите черни косми на силните му мускулести бедра. Банският му костюм бе плътно прилепнал.

Той знаеше със сигурност, че Марша го наблюдава. Тя все още бе в плен на неговия чар. Всяка жена беше очарована от тялото на Том Картър, докато не откриеше, че то бе единственото пленително нещо в този мъж.

Той стана с елегантно движение, което би било чест за всеки балетист, пристъпи към нея, придърпа я с ръка към затопленото си от слънцето тяло и притисна устни към нейните.

— Остави това — тя го отблъсна от себе си.

Би направила твърде много за професията си, но не бе готова да се впусне отново в по-близки отношения с Том. Това не би извършила дори за „Фойерверк“.

— Поздравих само бившата си жена — отвърна той леко навъсен и отново се плъзна на кушетката. — Вземи си бира! И после ми кажи какво търсиш тук. Откъде въобще знаеш, че съм си вкъщи?

— Осведомих се дали работиш в момента — Марша отвори една от кутиите и почака, докато пяната спадне. — В момента нямаш работа. Следователно през деня си на плажа или вкъщи. Не забравяй, че те познавам много добре.

— О, да, ти познаваш в мен всичко много добре — сякаш случайно той докосна с края на бирената кутия първо предната страна на банския си костюм, а после вътрешната страна на бедрата си.

Марша се направи, че нищо не забелязва, въпреки че тялото ѝ несъзнателно реагира на това. Трябваше да се съсредоточи върху филма, за да не обхване желанието цялото ѝ тяло, а да остане само като леко, неопределено чувство.

— Нека да отгатна — помоли Том. Той се наслаждаваше на играта. — Операторът на „Фойерверк“ е мухльо и не може да различи филмова камера от презерватив.

— Вярно е! — Марша се засмя облекчено и махна слънчевите очила. — Изхвърлих го. Том, имам нужда от теб!

Сваляч като Том можеше да използва едно такова непредпазливо изпуснато изречение за своята игра. Тя би трябвало прекрасно да знае това.

— По всяко време на вашите услуги, скъпа — измърмори той, отпи с широко отворени уста глътка бира, усмихна ѝ се с влажни устни и хвана с език една стичаща се по кутията капка.

Всичко бе твърде очебийно, твърде ясно. Щом като Марша осъзна, че Том иска да я възбуди, стана студена и безучастна, което се отрази в цялостното ѝ държание. Кръстоса крака и се облегна спокойно назад.

— Издействах студиото да ти плаща добър хонорар — обясни тя делово. — Ще започнеш утре. Аз режисирам филма. От самото начало трябва да сме наясно с това помежду си. На снимачната площадка аз давам заповеди, а ти ги изпълняваш без възражение. Ще бъда благодарна за добрите предложения.

Бившият ѝ съпруг сбърчи ядосано чело. Разбра, че еротичното му излъчване остана без всякакъв ефект.

— Окей!

— Държа много на този филм — продължи Марша, извади сребърна табакера от джоба на дънките си и запали дълга тънка цигара. — Аз написах сценария. Харолд Купър е съавтор. Набавих част от парите за продукцията, водя режисурата и играя главната роля. Искам филмът да стане забележителен.

Том се показва информиран за това, което става в Холивуд.

— Но тогава трябва да изхвърлиш Ханк Драйвър, тази пародия на мъж.

— Вече съм го направила. Опитвам се да ангажирам Робин Локмен.

Том изсвири одобрително с уста.

— Мечтата на всички жени от 9 до 90 години. Но ти ще се справиш. Пак ли лично ще отидеш при него, за да го спечелиш?

— Робин е още в Ню Йорк. Снимал е там — Марша вътрешно се стегна. — Студиото се мъчи да го ангажира.

— Защо при мен дойде лично? — Том седна и се наведе напред. — Защо, скъпа?

— Не ме наричай скъпа. Това време отмина — тя стана и посегна към чантата си. — Ако не бях пристигнала лично, ти щеше да създаваш спънки дотогава, докато дойда при теб, нали?

— Вярно е! — той също се изправи. — Щях да направя всичко, за да те видя отново — Том я съпроводи до колата. — Наистина ли искаш да се ожениш за него?

Естествено тя разбра кого има той предвид.

— За кого говориш? — попита въпреки това.

— За тоя безцветен Харолд Купър, съавтора ти — Том държеше здраво вратата на колата, за да не може тя да се качи. — Поне бива ли го в леглото?

— Том, хората могат да имат общи неща и извън леглото — усмихна му се подигравателно. — Знам, че ти не разбираш това. И вероятно никога няма да го разбереш. Според теб възрастните не могат да правят нищо друго, освен да си легнат заедно. Заради това нашият брак се провали и заради това ти никога няма да намериш отново път към мен. Няма смисъл да се опитваш.

Държанието и погледът му издаваха увереността му, че Марша по всяко време ще се разтопи под целувките му. Трябваше само да я вземе в прегръдките си.

— До утре, Том — тя енергично повдигна брадичка. — И още веднъж, за да не възникнат ненужни проблеми — ще общуваме на чисто професионална основа. Дойдох при теб, защото си най-добрият оператор.

— И не, защото съм най-добрият любовник? — самодоволната му усмивка не вещаеше нищо хубаво. — Не си прави илюзии. Марша!

Ние двамата сме се погрижили светът да стане твърде малък за нашата страст.

Той се наведе напред. Дланите му легнаха отляво и отдясно на Марша върху горния край на вратата на автомобила, така че тя бе хваната като в капан между ръцете му.

Том се притисна към нея и Марша усети горещината на тялото му през тънкия дънков плат, сякаш някой бе долепил до нея ютия.

Устните му докосваха врата ѝ, а езикът оставяше зад себе си влажна следа по кожата ѝ. Когато той се наведе надолу и отворената му уста обхвана лявата ѝ гърда, твърдият му член, пулсирайки, се притисна към бедрата ѝ. Том леко захапваше със зъби дънковия плат и улучи точно набъбналото връхче на гърдата ѝ. Марша с мъка се сдържа да не въздъхне високо.

Тя бе застрашително близо до мига, в който щеше да му се отдаде. Той не бе загубил нищо от излъчването си, а чисто физическото му въздействие върху нея продължаваше да бъде така опустошително и всепоглъщащо както преди.

Трябваше да се освободи, да се отдалечи от него, преди съпротивата ѝ да бъде сломена. Ако сега успееше да се защити от Том, щеше да спечели. Тогава щеше да може да му устоява по време на цялата снимачна работа.

— Безсмислено е, Том — дано гласът ѝ не звучеше така пламенно, както самата тя се чувстваше. — Времето, което прекарахме заедно, бе целебен шок за мен. Ти вече не ме привличаш.

Думите ѝ бяха като студен душ за него. Той отстъпи няколко крачки назад. В държанието му нямаше вече нищо от оная гордост и преувеличена мъжественост. Гледаше недоумяващо, докато тя се качваше и палеше двигателя.

— Утре рано на снимачната площадка — извика му Марша, помахна му с ръка и подкара на заден към входа.

Щастлива беше, че може да седи седнала, защото колената ѝ бяха омекнали. Ръцете ѝ трепереха. Но тя победи. Спечели за „Фойерверк“ най-добрия оператор и същевременно доказа на себе си, че може да устои на Том. Денят не бе напълно загубен, както си бе мислила след провала по време на снимките.

II

Харолд Купър чакаше Марша пред вилата ѝ в Бевърли Хилс. Той стоеше до входа, когато тя се насочи със сребристосивото бентли към къщата.

Зад нея желязната врата отново се затвори автоматично. Лаейки, двата огромни кафяви дога препуснаха като фурии по моравата и радостно заскачаха около Марша. Те забавиха срещата с Харолд за няколко минути, през които тя улови питащия поглед на годеника си.

„Била ли си с Том...? Не си ли била с Том...?“ Въпросите стояха изписани с големи печатни букви на челото му.

— Не биваше да идваш — поздрави го тя с бегла целувка по бузата. — Днес искам да съм сама. Денят бе така напрегнат, че аз...

— Беше ли при Том? — прекъсна я той.

— Естествено — неволно сравни Харолд с бившия си съпруг. Спокойно езеро до диво бушуващ океан. Велосипед до спортна кола. Но на Харолд можеше да разчита, той ѝ бе необходим. — От утре Том е при нас. Чу ли вече дали са се свързали с Робин Локмен?

Приятелят ѝ поклати глава.

— Как беше при Том?

Тръгнала вече по стъпалата, Марша рязко се обърна.

— Няма да ти донеса медицинско свидетелство, че съм девствена, защото вече не съм — тросна му се тя. — Защо не ме питаш дали съм била с Том в леглото? Нали това искаш да знаеш? Не се случи нищо, нито в леглото, нито някъде другаде.

Харолд въздъхна и се усмихна смутено.

— Да, аз само си мислех... все пак... би било възможно...

Марша се върна при него и го целуна по бузата.

— Не бъди глупав, скъпи. Когато искам да се омъжа за някого, не започвам афера с друг. А и не ме привличат мимолетните преживявания. Знаеш го много добре. А сега бъди така любезен и ме остави сама. Главата ми е препълнена с проблеми. Ще се видим утре по време на снимките, окей?

Харолд кимна в знак на съгласие. В момента всяко възражение от негова страна само би я подразнило. Но и фактът, че той си тръгва, без да ѝ противоречи, също я ядоса.

— Марша, от една година сме заедно. Кога най-сетне ще се оженим? — той постави ръце на страните ѝ. — Аз те обичам, знаеш го. Искам да съм при теб. Кога ще се оженим?

— Нека да говорим за това след приключване на снимките — когато я гледаше така умолително с кафявите си очи, тя не бе в състояние да го отпрати. — Хайде, ела с мен вкъщи.

— Не може ли да остана и през нощта при теб.

Марша въздъхна и кимна.

Тази вечер ѝ се искаше да бъде сама, за да помисли върху някои подобрения на „Фойерверк“, но сега Харолд бе тук и когато по-късно лежаха в леглото и той прокарваше ръце по голото ѝ тяло, тя копнееше за нещо, което мъжът до нея не можеше да ѝ предложи.

Харолд я обичаше и се стараяше да даде най-доброто от себе си. Марша не биваше да го упреква, че не крещи от екстаз в прегръдките му, както бе правила с Том. Нямаше защо да се преструва, че изпитва наслада. Наистина ѝ доставяше удоволствие, когато той възбуждаше по точно определен начин тялото ѝ, винаги първо с ръце, след това с устни и език и накрая идваше самият акт.

Нямаше и защо да се прави на задоволена, когато годеникът ѝ проникваше дълбоко и силно в нея. С него сексът беше като приятна разходка по не много стръмни възвишения. С Том бе като изкачване на отвесни върхове и пропадане в бездънни пропасти.

Тя лежеше будна, когато Харолд вече дишаше дълбоко и равномерно. Пръстите ѝ се плъзнаха по късата му тъмноруса коса. Не, не беше негова вината, че е недоволна. И с Том бе недоволна.

Марша въздъхна беззвучно. Тя самата не бе наясно какво ѝ липсваше при двамата мъже. Щеше да се чувства по-добре, ако знаеше, защото тогава би могла да избегне грешката. „Един провален брак наистина беше достатъчен.“ Колкото по-дълго бе заедно с Харолд, толкова по-осезателно предчувстваше, че и с него щеше да се разведе.

Замисли се за „Фойерверк“. Преди да заспи, ѝ хрумнаха няколко идеи за нови сцени. Този филм ѝ бе много по-важен от всеки мъж и в края на краищата ѝ доставяше по-голямо удовлетворение.

* * *

Том Картър се появи точно навреме в студиото. Прие поста на главен оператор, смени асистентите и поиска нов главен осветител.

Марша беше щастлива. Бившият ѝ съпруг може да беше бездарен сваляч, но когато боравеше с камерата, беше гений. Още щом видя първите проби на заснетите от него сцени, тя знаеше, че изборът ѝ е правилен. Ако Том не би изтълкувал погрешно жеста ѝ, щеше да му се хвърли на врата.

Понеже още нямаше изпълнител на главната роля, снимаха сцени, в които се появяваше само Марша. Два дни изкараха по този начин. После положението стана критично. Нуждаеха се от заместник на пропъдения Ханк Драйвър.

Харолд невъзмутимо понасяше раздразнителността на Марша. Не се отделяше от нея. Всяка вечер я съпровождаше до вкъщи и винаги се озоваваше в леглото ѝ. Тя започна да цени дори спокойния начин, по който я любеше. Така успяваше да си отпочине много добре и да се отърси от напрежението през деня. Часовете в леглото с Харолд за нея бяха нещо като лечебен масаж. Не искаше да се замисля дали това бе достатъчно за един брак. Сега се нуждаеше само от изпълнител на главната роля.

На четвъртия ден поради липса на главен изпълнител настроението стана взривоопасно. Тя се скара с продуцента и после съвсем ясно отблъсна Харолд за вечерта.

Нареди на Оскар, нейния шофьор и телохранител, да я откара вкъщи, отказа да яде и отиде в банята. Един час къпане с гореща вода и билкови есенции тази вечер ѝ подейства по-добре, отколкото сексът с Харолд.

Тъкмо се подсушаваше с огромна мъхеста бяла хавлия, когато Естрела, гардеробиерката ѝ от Мексико, мушна глава в банята.

— Имате гост, сеньорита Марша! Оскар го пусна. Във всекидневната е.

Марша ядосано си пое дъх.

— Как си позволява? Изрично казах, че искам спокойствие! — махна с ръка, когато Естрела направи гузна физиономия. — Добре, ще сляза долу и сама ще се погрижа за това.

Прокара разтворени пръсти през влажната си коса. Кестенявите мокри къдрици все още бяха залепнали на главата ѝ. Под синьо-сивите ѝ очи имаше сенки от умората. Но Марша не искаше да печели конкурс по красота, а само да изхвърли един досаден обожател.

Увита в хавлията, в бели хавлиени пантофи, тя забърза безшумно по витата стълба и се втурна във всекидневната.

— Ти си по-лош от гладен уличен котарак! — тросна се на мъжа, който седеше с гръб в едно от дълбоките кресла в пъстър десен на цветя. — Тази вечер не те искам нито на масата си, нито в леглото ми...

Марша млъкна изведнъж, когато гостът леко се надигна и обърна глава. В момента, в който той стана и заобиколи креслото, тя усети как пламтяща червенина обля лицето ѝ.

Досега често беше виждала Робин Локмен, разбира се, само на екрана. Там той изглеждаше винаги висок, впечатляващ, но и някак си благ и почти нежен тъмнокос мъж с одухотворени тъмни очи.

Нямаше съмнение — пред нея стоеше Робин Локмен, трийсет и тригодишен, най-любимият артист на Щатите и най-желаният свободен млад мъж.

В първия момент тя бе разочарована. На живо той беше много по-нисък. Въпреки че носеше пантофи без токчета, Робин не бе повисок от нея. Не беше и така силен както в еротичните сцени на екрана, а слаб, с тесни рамене.

Но тогава Марша погледна в неговите очи, долови усмивката му и забрави маловажните неща като височина и телосложение. Забрави даже, че бе само по хавлия. Потопи се в тази усмивка и остана поразена от оня чар, който бе пленил вече милиони женски сърца, а сигурно и много представители на силния пол.

— Робин! — тя тръгна към него и хвана ръката му. — От месеци насам това е най-голямата и приятна изненада! Аз съм Марша Елиът.

— Като че ли не знам — отвърна с усмивка тихо той. — По-скоро Дядо Коледа би трябвало да ми се представи, отколкото вие, Марша. Гледал съм всичките ви филми, събрал съм всичките ви плочи и съм най-големият ви почитател. Ако кажете сега, че имате по-голям почитател от мен, ще се обърна и ще си тръгна. И тогава няма да ме видите никога отново, защото ще отлетя за Сан Франциско и ще скоча от „Голдън гейт бридж“.

Да, това бе известният глас на Робин Локмен, тази смесица от нежен напев и дълбока сдържана мъжественост.

— Аз също познавам всеки ваш филм — отговори тя със смях. — И аз съм най-голямата ви почитателка. Но кажете ми — защо искате да скочите от „Голдън гейт“?

— Щом ще го нравя, поне да бъде изискано — отвърна той.

Марша му предложи да седне и самата тя се сгуши в едно кресло срещу него, кръстоса по турски крака и му се усмихна.

— Дано не сте гледала наистина всички мои филми.

— Напротив!

Той се ухили доволен като малък уличник, който бе успял да извърши дръзка кражба в магазин.

— На двайсет и една години, като безработен артист, играх в порнофилм. И него ли сте гледала?

— Не, за съжаление — притесни се леко тя, но той нямаше вид на човек, който би се възползвал от фамилиарността. — По-добре да говорим за „Фойерверк“.

— Точно затова съм тук. Идвам директно от летището. Продуцентът ви бе така настойчив по телефона, че аз...

— Имате ли къде да пренощувате в Лос Анжелис? — Марша скочи. — Тогава засега ще живеете тук. Трябва да се опознаем по-отблизо и да обсъдим нашия филм — позвъни на Естрела, която същевременно изпълняваше и ролята на икономка, и й нареди да пригответи стаята за гости за Робин Локмен. — Вечеряхте ли вече, Робин?

— В самолета напразно се опитвах между въздушните дупки да гоня в чинията няколко парчета юфка и да задържа зеления грах на вилицата. Почти съм мъртъв от глад.

— Естрела, господин Локмен трябва веднага да се нахрани много добре. Бързо пригответе вечеря! — Марша прогони гардеробиерката, която не можеше да отлепи прехласнат поглед от Робин, и му наля питие.

Когато му подаде чашата, пръстите му, тънки и добре оформени като на пианист или цигулар, докоснаха ръката ѝ.

— Благодаря, Марша — гласът му леко трепереше, а погледът му отблизо изглеждаше още по-одухотворен, отколкото на екрана.

Тя забеляза черните извити мигли, които засенчваха очите му, и фината линия на устните му. Бързо се върна в креслото и се сви на кълбо като таралеж.

Една мисъл се стрелна в главата ѝ: „На врата ми е увиснал спокоен, чак скучен годеник, който иска да се ожени за мен. В студиото си имам работа с бившия си съпруг, който се прави на разгонен жребец и иска отново да ме покори. Дано сега не съм си докарала беля и с още един трети мъж, който се опитва с добро да стигне до целта. Но най-вероятно само си фантазирам, защото нервите ми са опънати до скъсване.“

— Познавам ви като нежен и любвеобилен мъж от екрана — Марша въздъхна. Защо всяко изречение трябваше да притежава опасна двусмислица? — Въпросът е дали можете да бъдете и забавен?

— Страшно забавен — увери я Робин сериозно и я разсмя. — Виждате ли, че мога! — отпи една глътка. — Наистина, Марша, имам страхотно чувство за хумор, но досега никой не искаше да ме възприеме в тази светлина. Винаги трябваше да бъда само гальовният котарак, в чиято мека козина е така хубаво да се сгушиш и да си починеш.

Сравнението с гальовния котарак страшно ѝ допадна, но не му го каза.

— Във „Фойерверк“ трябва да бъдете всичко: страстен, мил, нежен, коравосърдечен и най-вече забавен. Синхронизирането е много важно. Ако представите поантата за частица от секундата по-рано или по-късно, въздействието ще отиде по дяволите.

— Изпробвайте ме — предложи той, стана и се приближи до нея. — Какво да изиграя?

Тя го погледна объркана.

— Какво? Сега? Тук?

— Сега и тук — потвърди Робин. — Затова съм дошъл. Искам ролята и ще я получа, като ви покажа какво мога. И така... какво да направя?

„Защо пък не?“ — мина през ума ѝ.

— Окей, Робин, внимавайте. Аз лежа в леглото, облечена само в дълга нощница, чиито презрамки са завързани отзад на врата ми... Вие се навеждате към мен и искате да ме целунете. Аз ви казвам: „Скъпи, подлудяваш ме“. Вие отговаряте: „Ти също ме подлудяваш, бейби.“ Но

не успявате да развържете нощницата и казвате: „Не мога да се справя. Да отложим романтиката за утре.“ Ясно ли ви е?

Робин кимна.

— Само още един въпрос, Марша. Спали ли сме вече заедно?

— Какво? — едва не се задави тя и впери поглед в него. — Ние? Как така ние? Вие много добре знаете това!

Той поклати глава.

— Искам да кажа — във филма. Имали ли сме преди тази сцена вече интимни контакти? — погледът му се плъзна бързо по тялото ѝ под хавлията. — Вижте, аз говоря по един начин с жена, която ми се е отдала изцяло, и по съвсем различен — с жена, която желая. Смешно или не, но е важно.

— Аха — кимна Марша и ѝ се искаше Робин да не я гледа така спокойно, като че ли бяха стари приятели. — Да, отдавна вече сме влюбена двойка.

Той кимна.

— Готова ли сте? — наведе се над нея, сякаш искаше да я целуне.

— Скъпи, ти ме подлудяваш? — прошепна тя и го погледна в устата. Отблизо устните му бяха още по-чувствени, отколкото на екрана, и Марша си представи колко хубаво би било, ако я целунеше.

— И ти ме подлудяваш, бейби — измърмори Робин и я прониза така пламенно с изразителните си очи, че дъхът ѝ секна. Това наистина бе поглед на мъж, който желаяше жената до себе си и трепереше от възбуда.

После усети ръката му да се плъзга по рамото ѝ, да докосва голата кожа на врата ѝ и да се притиска към тила. С леко отворени устни Марша се надигна към него.

Големи очи под прелестни мигли — това бе всичко, което тя все още виждаше. Чувстваше дъха му на лицето си и искаше да го поеме в себе си. Пръстите му на тила ѝ предизвикаха приятни тръпки.

— Не мога да се справя! — оплака се Робин, който дърпаше така силно хавлията отзад, че тялото ѝ се тресеше. — Да отложим романтиката за утре — допълни страшно разочарован и придоби толкова окаян вид, че тя се отпусна на облегалката и избухна в звънлив смях.

Той се ухили доволен.

— Е, как беше?

— Добре, много добре, отлично — увери го Марша, а вътрешно простена: „О, господи, не искам още един мъж, който да ме задява и на когото да откликвам!“

— Приемате ли ме за изпълнител на главната роля? — в очакване повдигна вежди Робин.

— Да, приемам ви — отсече тя. — Какво има, Естрела? — попита раздражено, защото я бяха прекъснали.

— Вечерята е сервирана, сеньорита Марша — обяви мексиканката и измери с критичен поглед разстоянието между господарката си и Робин Локмен. — Може би преди това ще искате да се преоблечете?

Марша сведе очи. Едва сега истински осъзна, че не бе облечена подходящо за гости.

— Да, не би било лошо — измърмори и стана. — Веднага се връщам.

— Не бързайте, Марша — отвърна той по младежки плахо, както го познаваха хората от екрана. — Важното е отново да дойдете при мен.

Той бе по-опасен, отколкото изглеждаше на пръв поглед. И докато Марша се качваше нагоре към спалнята си, реши да бъде още по-предпазлива, отколкото с Харолд и Том. Тях двамата ги познаваше и можеше да предвиди реакциите им. Харолд бе симпатичен, мил, скучен и искаше да се ожени за нея. Том беше див и пламенен и изпълнен с мъжественост, но тя можеше да се справи с него.

Само Робин Локмен все още бе неизвестна величина. Романтично сърце и секс? Тих младеж с изявена еротичност? Или еротичност с изявен младежки чар? Нежен или пламенен? Любвеобилен или с чувство за хумор? Крехък или издръжлив?

— Марша, внимавай — измърмори тя. Най-добре ще е да оттегли предложението си да живее при нея. Но би било неучтиво. Нищо друго не ѝ оставаше, освен да се погажда и с тримата мъже. А това можеше да стане, само ако се съсредоточеше единствено върху филма си.

В ранното утро черният ролс-ройс се движеше безшумно по празната автомагистрала в Лос Анжелис. Единственият звук идваше от

химикалката на Робин Локмен, който със страшна бързина отбелязваше нещо по своя текст в сценария.

— Какво пишеш там? — попита Марша.

— Записвам онова, което ми каза снощи във връзка със сценария — погледна за момент нагоре и бегла усмивка премина по лицето му. — Знаеш ли, че можеш да говориш по-бързо от всяка жена, която съм срещал?

— Не, откъде да знам? Нямам си понятие колко жени си срещал.

— О, не са чак толкова много — Робин записа още нещо на последната страница и затвори папката. — Вече знам текста наизуст.

— Какво? — изумено посочи тя към сценария — Всичко?

Той кимна гордо.

— Притежавам фотографска памет. Можеш да ме изпиташ.

Марша посегна към сценария, но Робин хвана здраво ръката ѝ.

— Имаш хубави ръце и еротични пръсти — погали поотделно всеки от тях, обърна дланта ѝ и я повдигна към устните си. Бегло целуна вътрешната ѝ страна, после я пусна.

— Съсредоточи се върху работата си — Марша вече съжаляваше, че в дългите разговори през нощта бяха преминавали на твърде фамилиарен тон. — Сцената, в която ме подозираш в изневяра. Аз стоя в кухнята, ти влизаш и казваш...

— Колената ти са много секси — обгърна с длан едното и го погали през чорапа. Пръстите му опипваха подколянната ямка. — Обичам колената ти.

— Това не е текстът, Робин — предупреди го Марша. — В кухнята казваш нещо съвсем друго.

Той внимателно закри отново коленете ѝ с края на раираната на тесни кафяви ивици пола.

— Ти си като неразумно малко момиче. Ако човек не те пази, тръгваш с всеки непознат. Наистина ли не ти е направило впечатление какво искат мъжете от теб?

— Да не би ти да си по-различен? — отвърна му, като също се придържаше към сценария. — Как прекара миналата нощ?

— Фантастично, но...

— Добре, това е достатъчно — прекъсна го тя. Опитва няколко други места от текста и всеки път Робин измърморваше без грешка редовете.

— Имаш прекрасна мека коса — каза той накрая.

— Това го няма в сценария.

— Не, но е вярно — протегна ръка и понечи да докосне къдриците ѝ, но Марша бързо се наведе напред и отвори прозорчето, което отделяше задната част на колата от шофьора. — Днес през целия ден няма да ми трябва, Оскар. Вървете на плажа и прекарайте няколко приятни часа.

— Благодаря, мис Елиът — отговори той.

Тя затвори прозорчето и се отпусна назад на меката седалка.

— Много хитро — кимна Робин към шофьора. — Винаги можеш да твърдиш, че си имаш един „Оскар“. Това ще ти придаде нещо ексцентрично, а хората очакват такива неща от една звезда.

— Суперзвезда — поправи го тя. — Не се тревожи, пресата ми приписва достатъчно щури истории. Така че не е необходимо да ги върша — посочи към широкия гръб на мъжа отпред. — Наричам го само Оскар, защото никой не може да запомни фамилното му име. Той е арменец. Казва се Арморате... Армару. — Отвори отново прозорчето. — Как се казвате, Оскар?

Голямото лице с дълга черна брада се разтегли в широка усмивка.

— Арматуриан, мис Елиът, но не се мъчете. Няма да го запомните.

— А, толкова просто — възрази Робин. — Арменските имена завършват винаги на сричката „иан“. Нали, господин Арматуриан?

— Съвсем правилно, сър.

Телохранителят му хвърли в огледалото за обратно виждане изпълнен с уважение поглед.

Марша отново затвори прозорчето.

— Какво искаш да докажеш, Робин? Че си гений?

Той сви рамене.

— Защо не? Ако човек е гений, трябва да го покаже. Имаш хубава шия.

— Моля те, би ли престанал да хвалиш частите на тялото ми? — попита тя раздражено. — Вероятно още не ти е ясно, Робин, че нашите отношения ще останат чисто професионални.

— Защо само професионални? — каза той така делово, сякаш разговаряха още за сценария. — Защо не и лични?

— Защото това не ме интересува! — Марша бе убедена, че му е отрязала квитанциите.

— Хайде, Марша, не ме заблуждавай! — Робин закачливо я смушка с лакът. — Още снощи забелязах, че между нас припламна искра.

— Ще видиш ти една искра, ако пак ме сръгаш с лакът! — изсъска тя. — Мразя това до смърт!

— Действаш ми възбуждащо като шампанско — около устата му заигра весела усмивка, а в ъгълчетата на очите му се появиха бръчици.

— Ти също ми действаш като шампанско — увери го Марша. — Когато го пия, се чувствам уморена и заспивам.

Робин поклати глава.

— Лъжеш. Снощи след шампанското ти стана много весела. Защо се съпротивляваш? Обвързана ли си? Доколкото знам, не си омъжена.

Ролс-ройсът стигна до бариерата пред входа на студиото. Марша трябваше да побърза, ако искаше да изясни окончателно отношенията си с него.

— Слушай внимателно! Ангажирах Том Картър за главен оператор. По една случайност някога той ми бе съпруг и сега си въобразява, че отново искам нещо от него. Още не е разбрал, че желая от него само добър филм и нищо друго.

— Ах, лудият Том с големия... — Робин млъкна, смути се точно за три секунди и накрая се засмя високо.

Тя не можа да се сдържи и също се разсмя.

— Харолд Купър писа заедно с мен сценария — продължи, когато се овладя.

— Скучният Харолд? — той се показваше прекрасно информиран за всички личности във филмовата индустрия. — Какво общо има Харолд с това, че ти ме отблъскваш?

— Ние с него ще се женим.

— Какво ще правите? — попита Робин, загубил ума и дума. — Кой? Ти и Харолд? Не ми разказвай смешки. Тази работа никога няма да стане.

— Много благодаря, всяка бъдеща съпруга би чула това с удоволствие — отвърна Марша раздразнено и понечи да слезе, когато ролс-ройсът спря пред ателието.

Той я хвана здраво за ръката. Топлината на кожата му проникна през ръкава на широкия ѝ червен пуловер.

— Познавам Харолд от по-рано. Бяхме в един и същ колеж. Тогава пред всички, и най-вече пред момичетата, се представяше като „пилотът“.

— Пилотът? — това моментално събуди интереса на Марша. — Имал ли е разрешително за летене?

Робин я погледна с огромни, невинни детски очи.

— Не, но той винаги се опитваше да прелъстява момичетата по един и същ начин. Най-напред ѝ шепнеше името. После я целуваше по бузата. След това идваше възглавничката на ухото, после шията. Лявата ръка на дясната гърда, дясната ръка на лявата гърда.

Марша си спомни какво правеше Харолд в леглото. Най-напред името ѝ, после бузата, възглавничката на ухото шията, лявата ръка на дясната гърда...

— След това той... — продължаваше Робин.

— Благодаря, въобще не искам да знам с такива подробности — тя се опитваше да сдържи смеха, които я напушваше. И успя, защото бе ужасно ядосана, че годеникът ѝ още в колежа е действал по същия начин, които и днес продължаваше да ѝ прилага.

Робин не пускаше ръката ѝ.

— Аз превъзхождам пилота, Марша. Забрави го. По-добър съм.

Вече бе успяла да отвори със свободната си ръка вратата, но сега я затвори отново и се извърна към Робин.

— Внимавай, надут бездарен артист! — просъска му тя. — Бях омъжена за Том Картър, него не го превъзхождаш.

— Том по-трудно ще го засенча — съгласи се без завист той. — Вероятно е по-артистичен и по-атлетичен в леглото, но...

— Ти продължаваш да не ме разбираш. Искам да кажа, че съм събрала достатъчно опит с този самозван сексатлет. И ми е дошло до тук — Марша посочи с ръка носа си — Харолд не е фойерверк. Той по-скоро е спокойно горящ пламък. Но е солиден и благонадежден. Не искам нито от Том, нито от теб да чувам за в бъдеще глупави забележки по негов адрес. Не искам повече да се чувствам като парче сирене, което можеш да опипваш, за да провериш дали е втасало. И не искам да получавам предложения нито с погледи, нито с жестове или пък с думи. Искам спокойствие, за да мога да заснема филма си.

Разбираш ли ме? — Марша бе така разгневена, че очите ѝ мятана светкавици.

Робин отвори уста.

— Изглеждаш... — започна той.

— Мълчи! — изсъска му тя. — Само не ми казвай сега, че изглеждам особено хубава, кога го съм вбесена. Тогава ще започна да крещя и да буйствам.

— Откъде знаеш, че искам да кажа това? — попита Робин и се усмихна все така мило и приветливо.

— Това изтъркано изречение се среща поне веднъж във всеки филм, сниман някога в Холивуд! — извика Марша. В следващия момент ядът ѝ се стопи и тя поклати със смях глава. — Окей, Робин, нека сключим примирие. Искam „Фойерверк“ да стане шедьовър. Помогни ми!

Той ѝ подаде ръка.

— Съгласен.

Марша гледаше недоверчиво ръката му, но после я пое и остана приятно изненадана. Робин нямаше никакви задни мисли и след няколко секунди отново я пусна.

— Благодаря ти — в този момент чувстваше истинска симпатия към него. — А сега ще ми направиш ли една услуга? Повече никакви предложения, никакви еротични намеци, никакви двусмислици. Разбрано?

— Разбрано.

Марша пое дълбоко дъх.

— Искam да бъда напълно искрена, Робин — харесвам те. И ти печелиш, колкото по-дълго човек те опознава. Но аз искам да се омъжа за Харолд Купър. Не искам да имам нищо общо с Том. Не искам да имам нищо общо и с теб. Искam да заснема филма си и нищо друго.

Той кимна окуражително.

— Ще направиш най-добрия филм за сезона, Марша. Ще успееш.

— Благодаря, Робин, ти си приятел — отвори вратата и измъкна крака навън.

— Момент, Марша, и аз искам да бъда искрен — каза той в същия тон. — Няма да се откажа, докато не забравиш Том и Харолд.

Няма да ти досаждам, обещавам ти, но ти ще ме молиш да те прегърна и да те любя, докато от щастие и изтощение не забравиш името си.

Още при първите му думи тя се вцепени. Изви бавно и го измери със суров поглед.

— Може да имаш фотографска памет. Може да си надарен артист. Може да си мечтата за всички жени. Но преди да те помоля да ме любиш, Робин, ти се кълна, че...

— Спри! — извика той престорено изплашен. — Не давай лъжлива клетва, Марша! Няма да можеш да я спазиш.

— Самонадеяна маймуна! — Марша тресна вратата на сантиметър пред носа му. Рядко се случваше тръшната със сила врата на ролс-ройс да хлопне, но сега това стана.

Робин слезе небрежно и се наведе към отворения прозорец на шофьора.

— Желая ви приятен ден на плажа, господин Армаратуриан — каза той приятелски. — Аз ще пазя добре мис Елиът. Няма да я изпускам нито за миг от очите си.

— Благодаря, сър! — засия Оскар.

— Шпионин! — Марша посочи към вратата на студиото. — Идвай най-после, Робин, и не забравяй предупреждението ми. Ако не се придържаш към него, ще заснема филма с Ханк Драйвър. Той поне не се е опитал да ме сваля.

Робин галантно ѝ отвори вратата и отново се показва превъзходно информиран.

— Ханк Чесъна? Знаеш ли защо трябваше да се откаже от кариерата си на каубой в уестърните? В цяла Калифорния, Аризона, Ню Мексико и Тексас не можеше да се намери вече кон, който да го търпи на гърба си, защото Ханк винаги дъвчеше чесън.

Марша забрави кратката разправия в колата и смеейки се, го хвана под ръка и заедно с него влезе в ателието.

— Чуйте! — извика тя на събрания екип и почака, докато всички млъкнат. — Това е Робин Локмен, нашият нов изпълнител на главната роля! Да си пожелаем добра съвместна работа! Надявам се, че ще го подкрепите.

Членовете на екипа приветстваха Робин. Той махна с усмивка.

Но Марша видя суровия недружелюбен поглед на Том, който вече седеше зад камерата, и леденото изражение на Харолд, който

разлистваше сценария. Двамата се държаха така, все едно че Робин Локмен не съществуваше.

— Да започваме! — обяви Марша.

III

След няколко часа вече в цялото студио се говореше за настроението в ателие Б. Атмосферата бе напрегната, експлозивна, но вътре бе тихо.

Като режисьор на Марша не ѝ се налагаше въобще да говори високо, а асистентът ѝ Джери бе настроил мегафона на най-слаб звук.

Всички работеха съсредоточено, бързо и професионално.

Тя изигра с Робин поредица от сцени, в които най-важното бяха каламбури и комичността на ситуацията. Всеки от тях знаеше текста. Никой не бъркаше репликите си. Нито една сцена не бе повтаряна повече от два пъти.

Когато Марша обяви обедна почивка, целият екип избухна във въодушевена радостна глъчка. С изключение на Том и Харолд. Тя помахаше щастливо на хората си и с две ръце раздаде целувки на всички на снимачната площадка. Те я хвалеха за творческата искра, която запали в студиото, а Марша благодареше за прецизната работа на екипа.

Робин я съпроводи навън.

— Един въпрос — каза с усмивка гой. — Чисто професионален. Защо избра само сцени, в които не се докосваме и не се целуваме?

Тя присви очи.

— Не ми е направило впечатление. Абсолютна случайност — лъжата не ѝ тежеше особено много на съвестта. Бе избрала съвсем преднамерено тези сцени, за да запази известна дистанция между себе си и Робин. — До скоро!

Марша влезе във фургона, но не ѝ се наложи сама да затвори след себе си. Направи го чакащият вече вътре Харолд. Той ѝ хвърли гневен поглед и затръшна вратата. Естрела оправи смутена смолисточерната си коса и завъртя очи.

— Какво означава това? — попита Марша раздражено.

— Какво означава това питам аз! — сопна и се Харолд. — Чух от Естрела, че този издокаран младеж живее в къщата ти. Как си е

позволил?

— Много просто — отговори му хладно и седна пред огледалото. — Аз го поканих.

— Аха! — явно Харолд не знаеше какво да каже, защото я гледаше само гневно в огледалото.

— Имаш ли нещо против това? — попита го и посочи към вратата. — Ако не, моля те, остави ме сама. Ако да, моля те пак да ме оставиш сама.

— О, не, няма да ти се размине така лесно! — той кръстоса ръце пред гърдите. — Мен не ме пускаш в къщата си, но този велик младеж трябва само да позвъни на вратата ти и веднага получава стаята за гости във вилата! Тук нещо не е на мястото си.

— Правилно, тук нещо не е на мястото си и това си ти, скъпи — Марша се изправи и пристъпи към него. — Какво разиграваш? Ревнивия съпруг? Или възмутения любовник? — затвори очи, за да събере мислите си, отвори ги отново и погледна спокойно Харолд. — Не искам да се омъжа за теб. Наистина последната година с теб беше хубава, но това не е достатъчно за един брак. Ти постоянно ме увещаваше, постоянно ми говореше колко си подходяме. Но това не е вярно. И така, Харолд, да се разделим с мир. Ще направим този филм заедно и после...

— Марша! — хвана я той за раменете. — Недей да го правиш! Марша, мила, скъпа! Ти си изнервена и преуморена. Снимачната работа бе напрегната, а този Робин Локмен не е подходящ партньор за теб. Премисли всичко още веднъж. Трябва да изхвърлиш Том Картър. Ще ангажираш по-добър оператор и със сигурност можеш да намериш по-добър изпълнител за главната роля. Ние двамата сме създадени един за друг.

Тя се усмихна приветливо, но изглеждаше недостъпна.

— Харолд, още преди много, много време в колежа ти си си изработил свой стил и оттогава не се отказваш от патента. И днес действаш по същия начин както някога. Съжалявам, но аз не искам да се приспособявам към него. По-добре ще е, ако всеки тръгне по свой път.

Той отдръпна ръце от раменете и. Лицето му изразяваше пълно недоумение.

— Стил? Патент? За какво говориш?

— Естрела, излезте със сеньор Харолд на чист въздух. Бих желала да остана сама.

— Si, сеньорита Марша — с мексиканския си темперамент гардеробиерката ѝ го хвана за ръка и го измъкна от фургона. Преди да разбере какво става, той вече бе навън.

— За теб, Марша, винаги ще бъда на разположение! Трябва само да ме извикаш и...

Естрела хлопна вратата отвън и във фургона се възцари пълна тишина.

Марша свали дрехите, с които бе на снимачната площадка. За месец април в Лос Анжелис беше много горещо. Въпреки че нямаше никакъв облак, слънцето не можеше да се види. Небето сияеше, макар че бе мрачносиво. През следващите дни се очертаваше да има смог.

Един душ е най-подходящото нещо за обедната почивка — помисли тя и тъкмо понечи да влезе в кабината, когато през една пролука на пердето видя Том да идва към фургона.

Този ден той се бе появил с отрязани дънки, които бяха толкова къси, че откриваха изцяло мускулестите му бедра, и толкова тесни, че показваха в детайли мъжката му надареност и преди всичко — че под тях не носеше никакъв слип. Никога по време на брака им Том не бе правил това, за да привлича погледите на жените към себе си: „Суетна маймуна!“ — измърмори Марша. С въздишка нахлузи халата си за баня с цвят на праскова и отвори вратата, преди той да успее да почука.

Том спря на няколко крачки от нея, мушна палци в гайките на дънките и стегна мускули така, че дълбоко изрязаният му потник с тънки презрамки се изпъна по тялото му.

— Може ли да вляза? — попита той толкова безобидно, сякаш бе човек, който и на мравката ще стори път.

— Не.

Том продължи да се усмихва под слънчевите очила, които скриваха погледа му, и кимна.

— Разбирам! Добре си си подредила живота. Караш по два коловоза с мрежа в ръка.

— Това пък какво означава? — попита нервно Марша.

— Пусни ме вътре и ще ти обясня — той пружинираше на пръсти и навлажни устните си.

— Обясни ми тук навън — настоя тя. — Щях да си вземам душ. Но в този случай не си ми необходим.

— Мога да ти изтрия гърба или да ти вдигна сапуна, ако се изплъзне от ръката ти. Мога да те насапунисам и...

— Остави ме на мира! — сопна му се Марша. — Евтините ти номера не минават пред мен. Не ме впечатляваш, като се правиш на бик за разплод. И не ме интересуват тъпите ти намеци — обърна се и понечи да влезе във фургона.

— Страшно си любопитна — смеейки се, извика след нея Том. — Винаги си била такава. Човек трябва само да ти подхвърли някоя думичка и ти се хващаш за нея. Тя се загнездва в главата ти и не ти дава мира, докато не узнаеш отговора.

Марша ужасно се ядоса, защото беше прав. Вече си блъскаше ума над това, какво можеха да означават думите му: двупосочни коловози, с мрежа в ръка. „Но не беше ли: по два коловоза?“

— Всъщност не ме интересува! — просъска злобно и се качи по стълбите на фургона.

— Марша, знаеш ли, че си много хубава, когато си разгневена?

Тя спря, затвори очи и бързо се обърна.

— Окей, страшно съм любопитна. Прав си. Какво означава „по два коловоза с мрежа в ръка“?

— Добре — каза Том великодушно. — С мрежа в ръка означава, че с брака искаш да се подсигуриш. А два коловоза означава, че наред със скучния Харолд в къщата си искаш да имаш и Робин Локмен.

— Това ли се говори вече? — попита тя навъсена.

— Скъпа, Холивуд е село, а студиото е като семейство. Всеки знае, че Робин живее при теб, и всеки знае какво правите двамата.

Марша се мъчеше да си поеме дъх.

— Той наистина не е толкова добър колкото мен — продължи Том самодоволно. — Но затова пък можеш да го оставиш да живее при теб под прикритието на съвместната работа над филма. Практично, практично. И определено е по-добър от скучния Харолд.

Тя му хвърли мрачен поглед и се замисли дали да му отговори изискано като дама или да го настъпи там, където най-много щеше да го заболи. Страшно ѝ се искаше да го постави на място, но реши да се държи като дама. В края на краищата все още се нуждаеше от главния си оператор.

— Ще трябва много да те разочаровам, Том, а и сигурно няма да ми повярваш. Но аз се справям чудесно без мъж. Не си ми нужен нито ти с просташкото си поведение, нито Харолд с отегчителната си благост и спокойствие. Съвсем определено не ми трябва и мъж като Робин Локмен. А сега имам още една прекрасна изненада за теб. Искам да си взема душ сама, без мъж, без някой, който да ми изтърка гърба, да ми вдигне сапуна или да ме сапуниса. И ако от този момент нататък ме погледнеш, прави го, моля те, само през визьора на камерата си. А ако ме заговориш, да бъде единствено когато гримът ми не е в ред или осветлението не е добро. Или ако съм дала неправилно нареждане на асистент-режисьора. Окей?

Том отвори уста, за да каже още нещо, но затръшнатата врата на фургона прекъсна отговора му в самото начало.

Марша съблече халата за баня, отиде под душа и остави хладката вода да се лее върху плещите ѝ. Облекчена, протегна лице към водната струя и усети как напрежението ѝ изчезва.

Едва когато почувства, че постепенно започва да се размеква, излезе от кабинката с душа, обви се в една хавлия и се отпусна на канапето.

Ако „Фойерверк“ продължаваше да ѝ струва толкова много допълнителна енергия само за да отблъсква досадни ухажори, накрая на филма щеше да посивее, да се прегърби и да се превърне в стара жена на двайсет и девет години, жертва на мъжете.

Докато си представяше как с вид на много стара жена приема „Оскар“ за „Фойерверк“, заспа върху даването си. В съня Бет Дейвис ѝ връчи „Оскар“ за най-добра режисура и за най-добро изпълнение на главна женска роля. Бет Дейвис изглеждаше до нея като младо момиче.

На това място Марша отвори очи и погледна объркано в лицето на Робин.

— Вече не спя — измърмори тя. — Но как така продължавам да сънувам?

На устата му играеше усмивка.

— Искаш да кажеш, че ме намираш приказен — гласът му ѝ подсказа, че не сънува.

— Как влезе? — извика и уви халата по-плътно около себе си. — Какво правиш тук?

— Време е — Робин не извади ръцете си от джобовете на панталона. — Вече трябва да си на снимачната площадка. Понеже Естрела никъде не се вижда, почуках, никой не отговори и аз реших да проверя. Би трябвало да заключваш вратата.

Марша изчака още няколко секунди дали той ще се възползва от благоприятната възможност. След като не го направи, тя кимна бегло и делово.

— След десет минути съм в ателието. Ти върви сега.

Робин тръгна към вратата.

— Робин — извика след него. — Благодаря.

— Няма защо — отговори ѝ, без да се обръща, и напусна фургона.

Марша беше сигурна, че той си мисли, че му благодари, защото я бе събудил навреме. Не беше убедена дали е разбрал, че всъщност му бе благодарна за неговата сдържаност.

Запъхтяна, Естрела се върна във фургона. Тя се бе запrikaзвала в лавката с една сънародничка, която беше срещнала там. Двайсет минути по-късно Марша се появи отново в ателието и снимките продължиха с прецизността на часовников механизъм.

Оскар чакаше с черния ролс-ройс вечерта пред ателието, когато Марша и Робин приключиха работа. Тя вече бе гледала първите пробни снимки от предобеда и беше въодушевена.

Настроението ѝ бе добро и не се промени дори когато Харолд изникна непосредствено до колата и се мушна между нея и Робин.

— Харолд, за днес ми стига — обясни Марша. — Единственото ми желание сега е да си отида вкъщи.

— Окей, но аз ще те съпровозя, а не този посредствен Казанова — той хвърли презрителен поглед на Робин.

— Аз ще определя кой ще пътува с мен, Харолд — каза все още с усмивка, която вече едва сдържаше на устните си. — Робин е мой гост. Махни се от пътя!

Оскар бе отворил вратата на автомобила.

— Марша, вземи ме с теб! — настоя Харолд. — Кълна ти се, че в противен случай ще съжбяляваш!

— Заплашваш ли ме? — изфуча тя.

— Казвам само, че ще съжаляваш, ако ми измениш! — развика се той. — Ако не ме вземеш сега, ще се разделим!

— Оскар! — Марша даде на телохранителя си недвусмислен знак.

Робин отстъпи настрани и махна подканващо с ръка.

— Моля, господин Арматуриан!

Оскар спря и забрави, че трябва да изблъска Харолд.

— Не, не е възможно да сте запомнил името ми, господин Локмен! — извика той. — Това не е правил никой досега.

— Изградил съм си мнемотехнически похват^[1] — призна Робин. — И ми е много лесно.

— Не трябва да разговаряте за имена и за мнемотехнически похвати! — изсъска Марша. — Трябва да се погрижите най-сетне да си отида вкъщи. Или много искам?

Оскар си спомни за задълженията си, хвана Харолд за яката и го изблъска настрани. Марша и Робин използваха възможността, качиха се бързо и заключиха отвътре вратата.

— Виждам, че това положение е нетърпимо — каза той на път за жилището ѝ. — Ще си потърся хотел. Не мога да те притеснявам повече.

— Не, не ме притесняваш — отвърна изплашена. — Искам да си близо до мен, за да можем да говорим по всяко време за сценария.

Робин кимна.

— Добре, след като настояваш — отстъпи той. — Ще направя всичко, което искаш от мен.

Тези думи ѝ припомниха за казаното от него сутринта: „Ще ме молиш да те любя“.

„Ще се наложи да чакаш дълго“ — помисли си тя и го загледа с крайчеца на окото. Не можеше да го разбере. Седеше до нея кротък като мушица и все пак излъчваше напрегнато очакване.

— Бяхме великолепни двамата, нали? — отбеляза Робин.

— Какво? Ах, да, много добре стана — призна Марша. — Действително имаш голям талант за комик. И отличен синхрон.

— Баща ми ме научи да правя винаги крачка след крачка. Обясни ми също колко е важно да изчакаш точно подходящия момент.

— Баща ти учител по актьорско майсторство ли е? — попита тя заинтригувана.

— Не, той е най-големият женкар на запад от Скалистите планини. Майка ми винаги твърдеше това преди развода. След него се изразяваше по друг начин, но не мога да повторя думите ѝ.

— Не се притеснявай — успокой го Марша. — Не съм толкова чувствителна.

— Ти не си, но аз съм — обърна се към нея и се усмихна доволен. — Баща ми беше и е майстор в изчакването на подходящия момент. Той сам се сравнява с котарак, който с часове клечи на полето пред някоя миша дупка и не помръдва дори мустак. Накрая мишката излиза от дупката и... хоп! — Робин посегна светкавично с ръка във въздуха.

Марша отново си спомни за думите му, че ще я притежава. Може би се беше изразил по друг начин, но имаше това предвид.

— И ако мишката е по-умна от котарака? — попита го язвително. — Това също не е изключено. Някои мишки знаят, че ще бъдат изядени. Напълно възможно е да са измислили някакъв метод да надхитрят котарака.

Робин отново се взря в нея. Очите му блестяха от завладялото го весело настроение.

— Чувала ли си някога котка да лежи с часове, дебнейки, пред мишата дупка, и накрая мишката да излезе и да изяде котката? Не, нали?

Марша го гледаше смаяна и пренесе сравнението върху себе си. Искаше да ѝ каже, че може да прави каквото пожелае — и все пак накрая той щеше да я притежава!

Прие думите му като предизвикателство.

— Но има мишки, които не искат да бъдат изядени и много добре знаят, че навън дебне котарак.

— Всяка мишка се хваща в капана — увери я той. Малкият словесен двубой изглежда му доставяше огромно удоволствие. — Може дори да им се помогне да го направят. Сиренето и сланината привличат мишките.

Марша не се предаваше.

— Много умните мишки знаят и това и по-скоро ще се откажат от сиренето и сланината, отколкото да се оставят да бъдат изядени.

— Някоя мишка не може вечно да се отказва от храната — опита се да улови ръката ѝ, но не успя, а само я погали съчувствено. — Всяка

мишка отслабва и тогава... хоп! — отново посегна във въздуха, сякаш искаше да хване нещо.

Тя поклати със смях глава.

— Знаеш ли кои котараци си отиват с празни ръце? Котарациите, които смятат, че всички мишки са глупави. Тези котараци чакат абсолютно напразно.

Ролс-ройсът зави по улицата към вилата в Бевърли Хилс. Робин хвърли поглед навън към обширното, добре поддържано имение с буйна зеленина.

— Във всеки случай това тук е хубаво местенце за дебнене пред мишата дупка — призна той без заобикалки. — Тук нищо не би струвало на котарака да чака цяла вечност.

Докато слизаха от колата и вървяха към къщата, Марша премисли какво в Робин ѝ харесваше повече отколкото при другите мъже, които бе познавала досега. И намери отговора.

Той не криеше намерението си, че иска да я покори.

За тази цел ѝ обещавахе съвсем откровено всички радости на живота. В това отношение не се отличавахе от другите, но го правеше с много хумор и показваше ясно, че не взема нещата напълно сериозно. Доставяше му удоволствие да я ухажва. Доставяше му удоволствие да чака. А това предполагаше, че би му доставило още по-голямо удоволствие, ако тя му позволише да я покори.

Напомни си отново, че не бива да се впуска в никакви по-близки отношения с никого. Днес бе спечелила важен рунд срещу тройното съзвездие опасни мъже. Не биваше да се отказва от това предимство.

— Утре започват първите сцени с целувки — гласът на Робин я откъсна от мислите ѝ.

Тя кимна и му хвърли недоверчив поглед. Слънчевата му усмивка не обещавахе нищо добро. Реши да излезе от деликатното положение с шегата.

— Дано не обичаш чесън!

Усмивката му стана още по-широка.

— Обичам чесън, но с удоволствие ще се лиша от него ако по този начин спечеля една целувка.

Марша се успокои сама. „Та това са само целувки на филм. Никой не мисли за целувката, когато го наблюдават повече от дузина сценични работници, камерите бръмчат прожекторите излъчват

непоносима горещина и артистите трябва да внимават за правилния ъгъл на камерата и за най-подходящото осветление. Така погледнато, аз не рискувам нищо.“

[1] Похват за улесняване запомнянето на голям брой сведения или факти чрез преднамерено създаване на логически връзки и/или асоциации. — Бел.ред. ↑

IV

На следващия предобед в десет часа Марша вече имаше съвсем друго мнение за целувката във филма.

Като режисьор тя сама обясни на всички участници как си представя сцената. Изпълнителят на нейния приятел във „Фойерверк“ и приятелката на Робин стояха готови. В края на целувката те трябваше да се втурнат в построената на снимачната площадка спалня.

Последно Марша се обърна към Робин.

— И така, аз седя на края на леглото. Ти влизаш, тръгваш безмълвно към мен, притискаш ме на леглото и ме целуваш.

Нещо в очите му просветна, въпреки че лицето му остана напълно сериозно.

— Всичко е ясно — каза той с делови тон.

Лъжеше ли се, или гласът ѝ действително леко трепереше?

— Аз ще се увия в одеялото — продължи тя. — Ти мушваш ръка под завивката. На екрана сцената изглежда много по-интимно.

— Не само на екрана — отвърна Робин. Хладният му тон беше в пълна противоположност с пламенното послание на очите му.

— Необходимо ли е това с ръката? — намеси се за първи път днес Харолд. Досега беше наказвал Марша с леденото си презрение.

— Да, необходимо е — отвърна тя рязко.

— Но в сценария го няма — оплака се той.

— Аз съм написала по-голямата част от сценария. Следователно мога да променям сцени. Хайде, да опитаме!

Двамата изпълнители на второстепенни роли отидоха на местата си извън обсега на камерата. С един изпитателен поглед тя се убеди, че камерата е готова за снимане.

— Започваме! — извика тя, обви одеялото около себе си и седна на края на леглото.

Робин се приближи към Марша и се наведе напред. Ръката му се мушна под завивката и докосна ръката ѝ. Притисна я на леглото, надвеси се над нея и положи леко устните си върху нейните.

Тя притежаваше способността не само да изживее и да изиграе такава сцена, но и да си я представи как изглежда от зрителния ъгъл на камерата.

— Благодаря, край! — извика Марша, когато двамата изпълнители на второстепенните роли се втурнаха вътре точно в подходящия момент. — Том, как беше?

Бившият ѝ съпруг вдигна палец в знак, че всичко е наред. Главният осветител кимна. Помощник-режисьорът Джери се ухили широко.

— Окей, да започваме! — заповяда Марша. — Снимки!

Джери даде знак. Звук и камера работеха. Той удари клапата.

Тя обви завивката около себе си и седна на края на леглото.

Робин се приближи към нея, но сега я гледаше съвсем различно. Изведнъж я побиха тръпки. Така я гледаше само мъж, който искаше да прави любов с нея. Според сценария Робин трябваше да опита точно това. Каза си, че той е знаменит артист, който върши всичко все едно, че е истина, но който много добре знае, че всъщност не е така. Ръката му се мушна под одеялото, но този път Робин като че ли се обърка. Пръстите му докоснаха гърдите ѝ, обхванаха ги здраво с чувство за собственост и в същото време я притисна към леглото.

От пръстите му сякаш изтичаше електрически ток. Кожата на Марша настръхна и през цялото ѝ тяло премина тръпка, която напълно я смути.

Тя не се съпротиви, когато Робин според сценария я притисна силно към възглавницата и я целуна по устата.

Преди малко тази целувка беше съвсем различна. Сега тя усещаше устните му, гладката им, леко влажна кожа. Ръцете му я стиснаха още по-здраво. Той масажираше гърдите ѝ под завивката, а палецът му галеше през плата на блузата зърното, улучи втвърденото връхче и остана там.

Марша пое дъх и несъзнателно отвори устни. Езикът на Робин веднага се провря между тях, плъзна се по вътрешната им страна и се спря в здраво стиснатите и зъби.

„Звяр“ — помисли си тя ядосано и стисна още по-силно зъбите си. Опита се да мисли за повече от петдесетте човека, които бяха в студиото: „Не, не изпитвам нищо. Не искам да изпитвам нищо.“

Палецът му очертаваше бавно кръгове. Сладострастната тръпка в гърдите ѝ бе почти нетърпима, но зъбите ѝ бяха като споени.

Устните му се впиха жадно в нейните. Тя усещаше вкуса на езика му, поглъщаше дъха му и поемаше уханието на кожата му. Пръстите ѝ се заровиха в гъстата му мека коса. Марша почувства през завивката топлината на тялото му.

Но зъбите ѝ останаха прилепени както при ония пациенти със склонност към затлъстяване, които доброволно се съгласяват зъбите им да бъдат прихванати с метални кламери, за да не могат да ядат. Вероятно и тя би трябвало да направи това преди тази сцена. Но тогава би трябвало да си купи и броня за гърдите, която нямаше да пропусне тази дяволска ръка, която ги притискаше и галеше така хубаво. Не можеше да предприеме нищо срещу самоуверения му палец, който под завивката не се отделяше от твърдото връхче. Тялото ѝ бе обхванато от огнени езици, които се разпалваха все по-буйно.

И тогава Робин успя да проникне под тънката блуза, която тя носеше при тази сцена. Пръстите му галеха голата ѝ кожа и когато достигнаха зърната на гърдите, Марша с мъка се сдържа да не изстене високо.

Отвори широко уста и се опита с езика си да отблъсне неговия. Но дългият му влажен език проникна дълбоко навътре, докато в същото време Робин триеше и масажираше между пръстите си зърната ѝ.

— Край! Добре! — гласът на Джери достигна до нея отнякъде много далече и я върна отново в света на реалното.

Тя погледна със стъклени очи към помощник-режисьора, който се наведе смутено към нея.

— Съжалявам, но сцената става много дълга — заекна той несигурно.

Ръката на Робин под закрилата на завивката остана на същото място. Върховете на пръстите му продължаваха да галят и масажират, докато той с напълно безизразно лице наблюдаваше Джери.

Импулсите, които опитните му пръсти възбуждаха в нея, бяха толкова силни, че Марша едва успяваше да си поеме дъх. Но тя не можеше да му каже, че трябва да махне ръката си от гърдите ѝ.

Призова цялото си самообладание.

— Ще направим сцената още веднъж без завивка — усмихна се неловко. — Твърде е пламенна, за да има завивка.

— И аз това си помислих веднага — като сви рамене, Робин измъкна ръката си и стана. — Но не исках да се намесвам в режисурата.

Марша се вцепени, когато забеляза явните признаци на възбудата му. Той изобщо не се опита да я прикрие, а стоеше с усмивка пред нея, така че всички в студиото можеха да я видят.

— Пет минути пауза — обърна се тя към Джери. — Робин, идваш ли? — не удостои никого от екипа дори с поглед, защото ако го направеше, щеше да потъне в земята от срам.

Той я последва в съседната гримьорна.

— Затвори вратата! — каза му ледено Марша.

— Кратко обсъждане на режисурата? — откликна той весело и зачака отговора.

Наложи се да го гледа в лицето.

— Робин, това да ти е за последен път. Не го прави никога повече! Обичам филма си. Обичам работата си. Искam най-доброто. Искam да ми бъдеш партньор. Но ако ме хванеш и целунеш още веднъж така, ще те изхвърля.

Той захвапа горната си устна и плъзна поглед по тялото ѝ като пръсти, които докоснаха най-напред извивката на шията ѝ, спуснаха се към гърдите ѝ и закръжиха около тях, без притеснение опипаха корема ѝ, проникнаха още по-надолу, погалиха краката ѝ и отново се издигнаха нагоре.

— Ти си лицемерка, мис Елиът — каза и тихо и така равнодушно, че тя си помисли, че досега само си е въобразявала. — Преди всичко си много глупава. Добре усещаш колко силно се привличаме взаимно.

— Стой там, където си, или ще викам — заплаши Марша, когато Робин бавно тръгна към нея.

— Защо се съпротивляваш? Ако разбирам добре, си изхвърлила Харолд. За женитба повече не може и да става въпрос. Защо тогава да не се обичаме? Ти си красива, Марша, и аз страстно те желая. Искam да те държа в прегръдките си и да те любя.

Той стигна до нея. Тя стоеше с гръб към масата с гримове, чийто ръб се впиваше в бедрата ѝ. Ръцете му обхванаха тялото ѝ от двете

страни. Докато я гледаше проникателно в очите, пръстите му погалиха гърдите ѝ през блузата на бели и сини ивици. Бавно се наведе напред и устата му нежно докосна голата ѝ шия.

Марша впи пръсти в ръба на масата.

— Недей! — прошепна тя, но гласът ѝ прозвуча неубедително. Устните и върхът на езика му по врата ѝ предизвикваха толкова хубави усещания. — Престани! — в този момент почувства възбудената му плът да се притиска към бедрата ѝ. Почувства твърдостта ѝ и желанието ѝ да се отдаде на Робин избухна в нея с още по-голяма сила.

Косите му леко галеха брадичката и устата ѝ. Марша притвори очи, когато ѝ разкопча блузата.

Тя не носеше сутиен, така че гърдите ѝ подканваха съблазнително ръцете му. Като крила на пеперуди пръстите му нежно милваха твърдите възвишения, а устните му оставяха топла и влажна следа в падинката между тях.

Задъхана, Марша се изви към него. Изгарящият пламък в гърдите ѝ се пренесе в корема, събуди желанието в нея и за момент я накара да забрави всички колебания.

Тя обгърна с ръце главата му и докато Робин нежно смучеше едната ѝ гърда и целуваше твърдата пъпка, пръстите ѝ се заровиха в меката му като коприна коса. Стенейки, Марша го притегли към себе си, повдигна крак и бедрото ѝ се притисна към възбудения му член.

Той пое дълбоко дъх и сведе отворената си уста към гърдите ѝ, очертавайки с език около тях обширни кръгове. После леко повдигна глава и се взря в нея сияещ от удоволствие. В ръцете му Марша бе като восък. Заровила пръсти в косата му, тя насочи към него замъглени от страст очи. Погледите им се срещнаха и се стопиха един в друг. Лъчезарната му усмивка я накара да забрави всичко.

В тоя миг пламна искрата. За първи път в живота си не намери сили да се откъсне от очите на мъж. Тя се загуби в ясното, нежно и меко кафяво на тези открити очи. Той я държеше изцяло в своя плен, не само тялото ѝ, а и душата ѝ. Марша мислеше, че е забравила коя е, че се е превърнала в Робин, че се е сляла с него. Но това единение беше съвсем различно от свързването на тялото ѝ с тялото на някой мъж. Нямаше нищо общо с проникването в нея, за което така много бе копняла.

— Марша, обичам те — прошепна Робин, сведе глава и я целуна страстно в трапчинката между гърдите.

Когато не гледаше вече в очите му, тя намери сили да се отдели от него.

Дръпна косата му така силно, че той простена, отметна глава и отстъпи настрани, за да се отдалечи от тялото ѝ. Марша сграбчи бързо блузата си отпред и започна с треперещи пръсти да я закопчава.

Обърна на Робин гръб и в огледалото видя смаяното му лице, искрено учудено и дълбоко разочаровано.

— Изчезвай! — прошепна тя дрезгаво.

— Но... какво направих... ти също искаше...? — бе така наранен, че Марша го съжали.

— Изчезвай, казах ти! — бе закопчала блузата и се чувстваше малко по-уверена. Обърна се бързо към него. — Отсега нататък ще важи това, което казах. Повече няма да ме докосваш или ще съжالياваш. Кълна ти се! Придържай се към текста! Без никакви отклонения! Повече не искам да се доближаваш! Разбра ли ме?

Робин кимна.

— Още не мога да проумея напълно защо направи това, Марша — гласът му звучеше изненадващо меко и примирено. — Знам само, че и двамата се желаем. Ние сме зрели хора. Не виждам нищо, което ни пречи да се обичаме, абсолютно нищо. Казах ти, че те обичам, и това е истина. Вероятно не ми вярваш, но аз се влюбих в теб още първата вечер — пое си така дълбоко дъх, че гърдите му се разшириха. — Добре, отсега нататък няма да те докосвам, но трябва да знаеш, че те желая. За в бъдеще ще се наложи цялата инициатива да идва от теб. Ти трябва да ми кажеш кога да те любя и...

— Как ли пък не! — сопна му се тя. — Не проумя ли, че не ме интересува, нито плюшените ти очи, нито опитните ти пръсти, нито онова нещо, с което вие мъжете винаги сте така безумно горди!

Преди да се обърне и да излезе, Робин ѝ хвърли още един продължителен поглед.

Когато Марша отново влезе в ателието и пожела да продължат снимките, Джери сви рамене със съжаление. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се разплаче.

— Господин Локмен си тръгна. Тръгна си, без да каже нито дума, мис Елиът.

— Може ли аз да го замествам в сцената с целувките? — извика Том от мястото си горе при камерата. Сега, когато Робин го нямаше, отново му порасна самочувствието.

„Самочувствието или нещо друго?“ — репликира се сама Марша разгневена и повече не обърна внимание на бившия си съпруг. Веднага загърби и Харолд, когато той скочи и се запъти към нея.

— Марша, не слушай тоя хвалипръцко Том — беше самата любезност. — Да забравим малката кавга. Искаш ли да си отидеш вкъщи? Мога да те заместя като режисьор и днес следобед да заснема няколко сцени, в които изпълнителите на главните роли не се появяват.

Идеята беше съблазнителна. Да си отиде вкъщи, да се затвори, да не вижда нищо и никого и по възможност да натроши на малки парчета телефона. Но Робин вероятно бе във вилата, а това бе човекът, когото сега най-малко искаше да срещне.

— Ще продължа — отвърна му хладно. Като погледна сияещото лице на Харолд и изпълнените му с надежда блестящи очи, тя въздъхна. — Не знам защо постоянно трябва да давам обяснения, но явно е необходимо. Не смятай, че имаш шанс, Харолд. Аз съм приключила с теб.

Лицето на бившия ѝ годеник се вкамени и той се взря злобно в Том Картър зад камерата.

— Вероятно отново предпочиташ космати, мускулести мъже?

„Само това не!“ — без малко щеше да извика Марша, но се въздържа. Харолд би могъл да бъде пак нейното успокоение.

— Вероятно! — обърна му гръб и за да приключи с тая работа, се насочи към Том.

Бившият ѝ съпруг се наведе от високото си място надолу към нея, а погледът му сякаш казваше: „Знаех си, бейби, че ще се върнеш при мен!“

— Том — вътрешно Марша кипеше, но не от страст, а от гняв — Том, скъпи, имаш животинско излъчване.

— Знам — измърмори той с леко тътнещ глас.

— Да, да, естествено — усмивката ѝ стана още по-смразяваща. — Разбира се, това въобще не ме интересува. Вкусът ми вече е по-изтънчен. Бих могла дори да кажа, че в последно време изобщо не ценя пещерния човек. Предпочитам цивилизованите мъже.

— Вероятно Харолд Купър? — изсъска Том с дълбоко накърнено мъжко достойнство.

— Десет пъти по-добре Харолд, отколкото ти — Марша го остави и се отдалечи, казвайки си: „Десет пъти по нула дава пак нула. Така че казах истината.“

Този следобед ѝ беше трудно да се концентрира върху работата си. Филмите бяха най-важното и същевременно най-безобидното нещо в живота ѝ. Критиците можеха да я нападнат и понякога да я разкъсват на парчета, шефовете на филмовите студия можеха да се опитват да я сравнят със земята, но всичко това бе нищожно в сравнение с трима подивели мъже, които преследваха отдавна загубената ѝ невинност.

Изтощена, но и успокоена, тя се остави вечерта Оскар да я закара вкъщи.

Там я очакваше следващата изненада. Робин се бе изнесъл.

V

На следната сутрин Робин се появи в студиото, сякаш нищо не се бе случило. Играеше сцените си така перфектно, че Марша още сега можеше да чуе хвалебствените химни, които по-късно щяха да запечат критиците.

Той изобщо не спомена за преместването си. Държеше се повече от коректно и не размени с нея нито една лична дума. Ако се наложеше да обсъждат някоя сцена, бе внимателен слушател. Зачиташе мнението на Марша като режисьор, правеше от своя страна предложения и даваше добри идеи за филма.

Постепенно започна да съжалява, че се бе скарала с него.

Следобед отново трябваше да снимат една трудна сцена с целувки. Този път по сценарий се изискваше истинска страст. Марша я обля ледена пот. Спомни си съвсем ясно за въздействието, което имаше върху нея сцената с целувките от предишния ден.

Във филма трябваше да изглежда, че двамата са чисто голи. Благодарение на ловкото боравене с камерата те можеха да носят бански костюми. Това обаче не правеше за Марша сцената побезобидна.

И тогава тя изживя следващата, вероятно най-голяма изненада. Робин я целуна, прегърна я и почти голите им тела се притиснаха едно към друго. Но Марша не чувстваше нищо, абсолютно нищо! Със същия ефект би могла да си легне с манекен от някоя витрина.

Започна да се съмнява в себе си. Вероятно сутринта бе изживяла емоционален шок и сега бе неспособна да изпита нещо физически. Този факт беше направо обезпокоителен, най-вече, защото Робин по бански костюм напомняше на гръцките статуи на младежи, независимо че те са студени и бели, а не почернели от слънцето, с къси тъмни косъмчета на гърдите и краката.

Марша нареди сцената да се снима само веднъж и остана доволна от това. Веднага отиде в гримьорната си, прогони Естрела

навън и погали гърдите си. Не, не, чувството бе все още там. Както и трябваше да се очаква, зърната и реагираха на допира. Тя се успокои.

Но загадката защо бе останала с Робин студена като късче лед не се разреши по този начин.

Дали бе възможно само в прегръдките на тоя мъж да се превръща в ледена шушулка? Би проверила това с удоволствие, но не беше в състояние да го направи. Робин, Харолд и Том ги изключваше като участници в теста. Джери със сигурност щеше да се съгласи, но Марша не искаше да си спечелва лошата слава на ненаситна нимфоманка.

И така тя се впусна отново в работата, с помощта, на която можеше да забрави и да прогони всичко неприятно от съзнанието си.

През цялата седмица не спести нищо нито на себе си, нито на колегите си артисти, нито на снимачния екип. И когато най-последна настъпиха почивните дни, всички си отдъхнаха.

— Ще отида в Малибу — обясни Марша на гардеробиерката си по време на пътуването от студиото към Бевърли Хилс. — Сама — добави, като забеляза, че Естрела вече съставяше наум списъка на нещата, които трябваше да вземе в крайбрежната къща на своята господарка. — Същото се отнася и за вас, Оскар! — извика тя на шофьора.

— Ще бъдете самотна — предупреди Естрела.

— Точно това искам — отвърна Марша.

— На плажа понякога се шляят странни хора — обади се Оскар.

— Със сигурност не по-странни от тези в студиото — тя си мислеше за тройното съзвездие, което я следеше по петите. — Щом се справям с лудите на снимачната площадка, ще се справя с всички останали.

Марша не промени решението си, опакова само някои необходими неща за плажа и рано сутринта подкара червеното си открито ферари към Малибу.

Покрай дворците на Лари Хагмън и други холивудски величия от филмовата и телевизионната индустрия тя се насочи към своята скрита от хорските погледи дървена къщичка. С облекчение затвори зад себе си желязната врата. Висока ограда с гъст плет от трънак отзад не пропускаше нежелани посетители от тази страна. По улиците патрулираха служителите на една частна служба за сигурност с

едрокалибрени револвери и злобни кучета. Един хеликоптер със средно тежко въоръжение стоеше винаги готов за излитане и се поддържаше от същата охранителна служба.

Това струваше на собствениците на къщи в тази част на Малибу на месец едно малко състояние, но времената, когато звездите можеха да разчитат на уединеност, отдавна бяха отминали.

Марша прекоси огромната всекидневна със стъклена стена към океана. Освен това помещение имаше само още една неголяма кухня, една съвсем малка спалня и една обикновена баня. Пред всекидневната върху доста висока скала се издаваше напред широка дървена тераса. От нея към плажа надолу водеше стръмна дървена стълба. И тук тежка врата решетка осигуряваше спокойствието на Марша, като я предпазваше от неканени гости.

Тишината бе нарушавана само от шума на вълните на плажа.

След половин час тя се бе разположила уютно в къщата. Тишината все още беше приятна.

След като цял час гледа към океана, безмълвието започна да я угнетява. След няколко часа включи едновременно телевизора и радиото — телевизора на канал, по който повтаряха стари шоупрограми, радиото на предавател, по който се излъчваха проповеди на известни реформатори и на странстващи проповедници. Хаосът от гласове поне външно създаде лъжливото впечатление, че не е сама.

Обядът ѝ се състоеше от бързо направена лека салата. Повече не ѝ помогнаха нито шоутата, нито странстващите проповедници. Трябваше да бъде сред хора.

Сега ѝ се връщаше, че в последно време бе живяла постоянно между артисти и екипа от студиото. Твърде много беше свикнала с обществото, за да може да се наслаждава на уединението.

Докато обуваше в спалнята белите доста изрязани бикини, състоящи се само от две тесни ивици плат, наблюдаваше в огледалото безупречната си стройна фигура. Доста отдавна беше, когато за последен път бе правила любов, и вече жадуваше за интимна прегръдка, за мъжка сила и страст. Не спадаше към жените, които можеха да живеят добре и без партньор. Искаше да се отдаде на някого, да се разтопи в пламенното опиянение на възторга. В

огледалото ѝ се стори, че вижда как силни ръце изотзад се промъкват към корема ѝ и се плъзгат нагоре към гърдите. Как копнееше да се притисне в тези ръце и да облегне глава на рамото на някой мъж, на рамото на Робин, и в него да се...

Робин? Защо пък Робин? Защо не Том или Харолд? Тя се отърси от еротичните си фантазии и загледа отрезняла лицето си в огледалото. И намери отговора.

Мислеше за Робин, защото бе влюбена в него в искрените му очи, в пленителната му усмивка, която не целеше никакво въздействие, в симпатичното му лице.

Той не се стремеше да буди впечатление, и точно това го правеше мъж с присъствие. Не беше висок на ръст не беше и атлет с огромни мускули като Том. Не беше интелектуалец като Харолд. Но беше добре сложен и се движеше с естествена пластичност, която сега болезнено ѝ липсваше. И още — Робин бе приятен събеседник, внимателен слушател, забавен разказвач и ласкав мъж. Но притежаваше и известно безсрамие и дързост, които предпазваха вродената му нежност да се превърне в сладникавост. Марша захапа долната си устна. „Тъпа крава!“ — каза високо и кимна пренебрежително на образа си в огледалото.

Тези почивни дни би могла да прекара с Робин тук в красивата си къща на плажа. Щяха да разговарят, да се разхождат, да се къпят или да гледат телевизия. В промеждутъците щяха да се любят.

Да, защо не? Той толкова ясно ѝ го бе показал. Защо трябваше да не се обичат с телата, душите и сърцата си? Бяха свободни и се желаеха.

„Аз развалих всичко.“ Сети се за лошия си навик от времето, когато беше момиченце, и се изплези, преди да напусне спалнята и да се отправи по стръмната дървена стълба към плажа.

Тази част бе толкова уединена, че липсваха дори семейства с весели деца. Трима души бягаха за здраве непосредствено до водата. Малко по-нататък група млади хора играеха с топки. Няколко мъже и жени лежаха в пясъка. Сигурно тук би могла да намери така желаното от нея усамотение, без всъщност да се чувства самотна.

В началото не обърна внимание на чернокосия бегач, който се приближаваше към нея, но после изведнъж се сепна.

Той бе още доста далече, за да може да различи чертите на лицето му. Вълните блестяха под слънчевите лъчи и я заслепяваха. И все пак нещо в него ѝ се струваше познато.

Спря се, обзета от страшно неприятно чувство. Начинът, по който се движеше бегачът, широките, но равномерни гъвкави скокове го издаваха.

Все още отказваше да приеме истината, когато Том Картър се озова само на един хвърлей от нея. Искаше ѝ се да има камък в ръката и да го метне към бившия си съпруг.

— Не може да бъде вярно — измърмори тя със стиснати зъби.

Том спря пред нея с победоносна усмивка и продължи да бяга на място, размахвайки ръце и крака, чувствайки се напълно като победител.

— Кое не е вярно? — попита той невинно. — Плажът не е частен. Аз имам правото...

— Окей! — прекъсна го тя. — Ако можеш да бягаш тук, без да досаждаш никому, аз искам да вървя, без да ми досажда никой. Весело прекарване!

Знаеше, че няма да се отърве по този начин от него, но какво друго би могла да направи?

Том се нагоди към крачката ѝ и остана до нея.

— По време на брака ние се разбирахме добре, Марша — започна той. — После избягахме да се срещаме, защото се обичахме твърде много.

— Имаш право — съгласи се тя и се наслади на учуденото изражение на бившия си съпруг. — Твърде много те обичах, а ти обичаше твърде много себе си.

Над носа му се появи дълбока бръчка, когато напрегнато се замисли къде ли можеше да бъде клопката в нейните думи.

— Том, ти плачеш над празен гроб — продължи като не го изчака да проумее упрека ѝ. — В мен не са останали никакви чувства към теб. Абсолютно напразно си бил път от Венеция чак дотук.

Той помисли още няколко секунди и тогава намери отговора на всичко.

— Не си сама тук. В къщата ти има мъж. Кой?

Марша се накани да му възрази, че с неговия ограничен начин на разсъждение никога няма да се сети, че просто не е желан. Според него

трябваше да има мъж, за да може тя да намери сили в себе си да устои на огромната му притегателна власт.

Тогава ѝ хрумна, че Том едва ли щеше да я остави на спокойствие, преди да получи доказателство за безсмислието на задирванията си. А доказателство за него бе само друг мъж. Затова кимна в знак на съгласие.

— Кой е? — попита той с присвити устни. — Скучният Харолд?

— Не е скучен — увери го противно на убежденията си.

— Значи Харолд! — Том поклати глава. — Знаеш ли скъпа, няколко пъти досега ми се случва да виждам как жени, които са се разделяли с мен, пропадат. Едната стана алкохоличка, другата се омъжи за борец свободен стил и роди пет деца. Но никоя не се прежали за мъж като Харолд. Всички ми потърсиха заместител, но никога не намериха нещо равностойно.

Марша възнамеряваше да не приказва повече с Том и възможно най-бързо да се отърве от него. Но сега се спря и се извърна към бившия си съпруг. Не вярвайки на ушите си, тя се опита да открие следа от хумор на лицето си.

— Сериозно ли говориш всичко това? — попита го клатейки глава — Ти наистина се смяташ за абсолютно идеалният мъж?!

Той сви небрежно рамене.

— Сега, когато го казваш — да.

— От теб би станал перфектен фотомодел — каза му без подигравка. — Това е откровен съвет, в случай че искаш да спечелиш пари не само с работата си като оператор. Продай тялото си на рекламата, но не давай интервюта. Въобще говори колкото се може по-малко, за да не разбере някой мислите ти, защото те са напълно отчайващи.

И сега Марша не успя да установи дали го е засегнала, дали той е обиден или е схванал думите ѝ като комплимент. Не можеше да проумее как някога се бе омъжила за този човек.

— Том, плажът е голям и преди всичко дълъг — посочи към Венеция. — Дръж тази посока, а аз ще тръгна в обратната. По тоя начин ние ще се спогаждаме отлично. И, моля те, откажи се от опитите за сближаване!

— Поздрави Харолд от мен! — извика той след нея, когато му обърна гръб и тръгна към дървената стълба на нейната къща. — Кажи

му, че постоянно ще бъда наблизо и че се готвя да го сменя. Това е голяма проява на благоволение от моя страна към теб, Марша! — извика отново след нея. — При нормални обстоятелства не се домогвам така до жена, още повече, ако е с друг мъж.

Марша се спря. Безпочвената му наглост предизвика гнева ѝ, който заплашваше да я задуши. Но тя поклати само глава и тръгна нататък. Всяка дума би отишла на вятъра.

В подножието на стълбите чу телефона вкъщи, но изобщо не ускори крачката си. Ако беше важно, този, който се обаждаше, щеше да прояви достатъчно търпение. Ако отново бе някой мъж, който искаше да ѝ къса нервите, тогава нямаше защо да бърза.

Но на средата на стълбите започна да тича, защото не можеше да понесе това да не знае кой звъни.

Останала без дъх, влезе във всекидневната и грабна слушалката — но не чу нищо. Преди секунда човекът отсреща бе затворил.

Марша изпсува така, че само много закоравели моряци не биха се изчервили от думите ѝ. Разкопча бикините и ги пусна на земята. Тъкмо понечи да тръгне към банята, когато телефонът отново иззвъня.

— Да, по дяволите! — извика и вдигна слушалката. — Кой е?

— Марша? — попита Харолд слисан. — За бога, нищо не съм ти сторил.

Тя пое дълбоко дъх.

— Преди малко ти ли звъни толкова дълго?

— Не, Марша. Слушай внимателно, защо не искаш да знаеш повече нищо за мен? Бих могъл да дойда при теб в Малибу. Ще имаме цели два почивни дни, за да поговорим за нашите проблеми.

Тя бе вперила поглед през стъклената стена в тъмнеещия навън океан и леко изстена под бремето на досадните мъже в живота си.

— Кой е при теб? — попита рязко Харолд.

Измина кратък миг, преди Марша да разбере въпроса му. Той бе разтълкувал грешно въздишката ѝ и естествено според едностранчивия му начин на мислене при нея трябваше да има мъж.

— Никой. Съвсем сама съм и...

— Защо ме лъжеш? — извика Харолд крайно раздразнен. — Кой е при теб?

„Защо всъщност да се оправдавам?“

— Преди малко на плажа срещнах Том — отвърна тя и се засмя, защото си представи какво си мисли сега Харолд.

— Благодаря, това е достатъчно — той затвори и тя почти не можа да повярва на ушите си.

Тъкмо тръгна към банята, когато издрънча звънецът на входната врата.

— Не е възможно — измърмори Марша. — Просто не е възможно!

Затича се към вратата, но навреме се сети, че не е облечена. Бързо навлече халата за баня.

Пощальонът я огледа любопитно, но тя не се разсърди на най-много двацетгодишното момче. След досадните мъже около нея то ѝ подежда направо като освежителен душ.

Влизайки обратно в къщата, отвори телеграмата, която освен седемцифрено число не съдържаше нищо друго. Никакъв подпис, никакъв подател.

Марша забрави за банята. Седна на терасата и впери очи в телеграмата.

Харолд не бе я изпратил. Щеше да ѝ каже по телефона.

Том? Не, не беше в неговия стил.

„ЛУД СЪМ ПО ТЕБ. СТОП. ТАЗИ НОЩ СЪМ ПРИ ТЕБ. СТОП. ПОЗДРАВИ И ЦЕЛУВКИ С ЕЗИКА. СТОП.“

Да, това би бил неговият стил.

Обхваната от леко предчувствие от кого можеше да бъде странната телеграма, тя донесе телефона на терасата и набра номера.

— „Бевърли Уилшър хотел“, добър ден — прозвуча мелодичен глас. — Какво мога да направя за вас?

— Господин Локмен, моля.

— Един момент, ще ви свържа.

Марша се облегна назад и се усмихна. „Да, това е типично за Робин. Само един телефонен номер. Предложение, но деликатно. И аз трябва, както бе искал той, да взема инициативата в свои ръце“.

— Значи разбра — прозвуча гласът му в слушалката.

— Аз съм умно момиче — по телефона можеше да разговаря по-лесно с него. Не се чувстваше притеснена. — Защо ми изпрати телеграмата?

— Научих, че ще прекараш почивните дни в Малибу. Помислих си, че вероятно се нуждаеш от компания. И понеже не знаеш къде съм, ти предоставих възможността да ми се обадиш. Как ме виждаш като твой компаньон?

— Страхотно — Марша се засмя тихо. — Имаш ли нещо предвид за почивните дни, Робин?

— Не, а ти?

— И аз нямам. Искаш ли да изкараш края на седмицата при мен? Вземай четката си за зъби и идвай!

— Смятай, че вече пътувам — връзката прекъсна.

Така просто бе всичко.

Тя пресметна времето за път и реши, че може да си вземе един душ.

След това отново навлече халата за баня. Друго не бе необходимо да облича. След като вътрешно се бе преборила със себе си, не искаше да губи повече ценни минути. Желаше единствено Робин да я люби.

Представяше си го фантастично: „Ще се позвъни, аз ще отворя и ще пусна Робин да влезе, той ще ме придърпа към себе си и ще ме събори на килима. Поне при първия път със сигурност няма да стигнем до леглото.“

Усмихна се много доволна. Краят на седмицата беше спасен.

Най-после се позвъни. Робин доста бе бързал.

VI

Марша се втурна към тежката метална врата, погледна през една пролука навън и отвори.

През пролуката бе зърнала лицето на Робин, но сега виждаше пред себе си букет червени рози. Три дузини, прецени тя. Видя също огромна кафява книжна кесия.

— Вземи цветята, иначе всичко ще падне на земята! — прозвуча гласът му зад кесията.

Марша бързо ги хвана. Той помъкна към къщата претъпканата кесия, докато тя заключи вратата и го последва.

— Какво носиш в нея? — попита го недоумяващо. — Да не си поканил екипа? Кой ще изяде всичко това?

— Ние двамата, кой друг? — Робин занесе кесията в кухнята, постави я на плот, съвсем естествено отвори хладилника и започна да нарежда вътре пържоли, зеленчуци, плодове, консерви, колбаси за грил.

„Вместо да се нахвърлим един върху друг и да правим любов на килима! Той дори не забелязва, че съм само по халат!“ — помисли си Марша.

— Едно питие? — попита тя. — Може би искаш веднага да поставим колбасите на грила на терасата, или ще отложим това за по-късно?

Робин затвори хладилника. Светлосиня тениска, светлосини бермуди, боси крака в сандали. Просто, но удобно. Изглежда, че не забелязваше иронията в гласа на Марша.

— Ще направя всичко, което пожелаеш.

И отново на лицето му се появи онази усмивка, която така я объркваше.

— Значи питие — реши тя. — Донеси лед! — Марша извади от бара във всекидневната бутилка бърбън. Сега имаше нужда от нещо силно, за да преодолее разочарованието. Защо Робин не показваше никакъв интерес?

Той излезе след нея на терасата.

— Тук е хубаво. Каква къща само! Прекрасно! Досега съм живял в Ню Йорк. Имам апартамент в един небостъргач с изглед към Сентръл парк.

— Ще ми опишеш ли какво представлява? — тя наля без желание бърбъна в чашите.

— Щом искаш да чуеш — цялото му лице се озари от широка усмивка. — И така, с асансьора се стига директно в помещението и оттам...

— Престани! — сопна му се Марша. За нея като жена бе обида, че Робин не ѝ обръщаше внимание.

Той пусна кубчета лед в чашите. Пръстите му се движеха бързо и сръчно. Горната част на дланта му бе леко окосмена, както и ръката под лакътя. Погледът ѝ се плъзна по здравите мишци и раменете към жилестия врат и устата му.

— Защо се изнесе от вилата? — попита го рязко.

Робин се чукна с нея и отпи една глътка.

— Ти не ме искаше.

— Не е вярно — възрази Марша, макар много добре да знаеше, че е така.

Той сви рамене.

— Нахока ме, въпреки че ти казах, че съм влюбен в теб. И аз си тръгнах.

— Така говорят всички, най-вече вие мъжете, когато искате да постигнете целта си. Влюбен! — тя поклати глава. — На колко жени си казал вече това?

— Ти си третата — отговори Робин, без да се колебае. — За първата исках да се ожения. Тогава бях на шестнайсет години. Тя бе достатъчно умна да ме посвети само в любовта. Научи ме много мило и нежно на всичко, което съществува между мъжа и жената. Когато ме напусна, бях почти мъртъв.

Марша не отлепяше очи от устните му. Отново изненада. Той постоянно я смайваше, и то с откровеността си.

— Втората, на която казах, че я обичам, искаше да се омъжи за мен. Тогава бях достатъчно умен да кажа „не“. Тя искаше консервативен брак с хубава къща в предградията, с лозници над прозорците, двуместна кола за покупки, за мен регламентирано

работно време, свободни почивни дни, един път в годината почивка във Флорида или на Хаваите. Знаех, че това никога не бих могъл да ѝ предложа. Но я научих на всичко, което съществува между мъжа и жената.

Марша се засмя, въпреки че изведнъж изпита страшна ревност към тези две жени.

— Надявам се, че тя не е била почти мъртва, след като си я напуснал.

— Изобщо не съм го направил. Тя ме напусна и се омъжи за учителя си по тенис. Днес има къща с лозници.

Марша му хвърли критичен поглед над чашата.

— Не искаш да ме убедиш, че си бил само с две жени в леглото, нали?

Смеейки се, Робин стана.

— Аз с моите трийсет и три години? Имах още няколко жени. Е, и? — с бързо движение измъкна тениската през главата и изложи горната част на тялото си на слънчевите лъчи и на нейните погледи. — Да не би да е престъпление да си щастлив с жена в леглото?

Марша проследи ръцете му, когато той разкопча бермудите и ги смъкна по стройните си крака надолу. Банският му беше дълбоко изрязан, искрящо жълт, и се открояваше на тъмната му кожа. Тя не искаше, но погледът ѝ сам се залепи на мъжествеността му между хълбоците. Не беше възбуден, но все пак голям и изпълнен със сила. Марша навлажни устните си с върха на езика.

— Какво става с мен? — попита тя и гласът ѝ прозвуча дрезгаво. Покашля се, когато Робин отново седна и изпъна напред краката си.

Той се усмихна. Само как хубаво се усмихваше, колко пленително!

— Марша, вече ти казах. Не искаш да ми повярваш. Какво да правя тогава? Ако те прегърна и ти кажа, че те обичам, ще ме отблъснеш. Ако само ти кажа, че съм влюбен в теб, не реагираш. Аз съм тук — Робин посочи гърдите си. — Много пъти вече ти се предлагах. Сега ти трябва да кажеш какво искаш.

От възнение сърцето ѝ биеше до пръсване. Всичко беше невероятно просто. Но можеше ли да бъде толкова просто? Той я обичаше. Тя го обичаше. Това не бе възможно!

Марша опита глътка бърбън. Алкохолът леко ѝ завъртя главата, но все пак не отстрани вътрешната преграда. Парченцата лед подрънкваха в чашата, защото ръката ѝ трепереше.

— Защо в студиото не почувствах нищо при сцената с леглото? — попита тя.

Погледна го изненадано, когато той леко се засмя.

— Защото аз не исках. Беше ми забранила да те приближавам. Действително само играх тази сцена, без вътрешно съучастие — очите му не се откъсваха от лицето ѝ — Какво има, Марша? Толкова ли съм ти неприятен? Да не би причината да е в моя характер? Държанието ми ли не ти допада? Или не ти харесвам физически? Защо ми се съпротивляваш така силно?

Тя преглътна и понечи да каже нещо, но от вълнение щеше да се задуши. Бързо посегна отново към чашата си, но ръката на Робин се стрелна напред и се склучи около лакътя ѝ.

— Ако продължаваш да пиеш, ще паднеш на земята пияна и ще се наложи да забравим нашия уикенд — очите му проникнаха до дъното на душата ѝ. — Страхуваш се, че ние наистина бихме могли да се обичаме, просто така съвсем естествено. Ти си изпълнена с недоверие, защото имаш лоши спомени — кимна и пусна ръката ѝ. — Марша, и аз имам лоши преживявания, но не се затворих в себе си. Повярвай ми и ние ще прекараме незабравими часове заедно.

Тя наблюдаваше дланта си, обхванала чашата. Робин беше прав. Щеше да се напие. Можеше или да развали двата почивни дни с размишления и страхове, или да му покаже любовта си. Просто така. Съвсем естествено.

— Робин... — в този момент изпитваше панически страх да не изживее отново разочарование. А още повече се страхуваше, че с него би могла да прекара прекрасно, но един ден сънят щеше да свърши. И тогава щеше да дойде оная ужасна празнота, която след една разбита любов отнемаше на човек всички сили, убиваше всички чувства и го изпепеляваше до дъно.

— Робин, помогни ми — прошепна тя. — Обичам те, но ми помогни...

Той стана и я докосна с поглед, преди да пхне ръце под мишниците ѝ и да я изправи на крака.

— И аз те обичам, Марша, но ми кажи какво трябва да направя. Моля те!

Лицата им бяха на педя разстояние едно от друго. Ръцете му само я подкрепяха, нищо повече.

— Люби ме — промълви тя и едва можеше да стои права от невероятното усилие, което ѝ бе коствало да произнесе тези думи.

Той се наведе напред и устните му леко докоснаха с целувка устата ѝ.

— Ще те любя, както не те е любил никой мъж досега — прошепна Робин. — Ще те направя щастлива. Вярваш ли ми?

Марша се взря в очите му. Не откри и най-малка следа от неискреност и пресметливост и се запита как така не му се бе доверила от първия миг.

— Вярвам ти — промълви тихо.

Той я прегърна и я поведе към всекидневната. Не я придърпа към себе си, не я повали на килима. Докато стигнат в спалнята, Марша вдишваше аромата на косата му тръпчив и свеж, и лекия мирис на скъп одеколон за след бръснене. Обгърна талията му с ръка и усети топлата му кожа и движението на мускулите му. Когато Робин я притисна на леглото и тя се отпусна на възглавницата, силна тръпка на възбуда прониза цялото ѝ тяло.

Той се отпусна до нея. Марша обви ръце около шията му и почувства пламенния му поглед върху лицето си. Показалецът му докосна челото и веждите ѝ, плъзна се по гърба на носа ѝ и очерта още веднъж формата на нейните устни.

— Ти си красива, Марша, прекрасна — гласът му бе спокоен и нежен и все пак в него се прокрадваше желание. — Не може и да си представиш колко много те обичам — пръстите му се заровиха в косата ѝ, загалиха нейните къдрици, докато прегръдката ѝ не се затегна около врата му. Устата ѝ се разтвори подканващо и устните им най-после се сляха в целувка.

Робин не срещна повече съпротива, а само всеотдайност. Езикът му се промуши между устните ѝ, проникна навътре и погали нейния. Тя с готовност отвърна на ласката. Вкусът му изпълни устата ѝ, странен, но близък, сладък, тръпчив и възбуждащ. Стенейки, Марша се притисна по-плътно до него. Ръцете ѝ се плъзнаха от главата му и тила по раменете към силния гръб и после нетърпеливо надолу към

стройните му бедра. Халатът ѝ пречеше. Изведнъж и се прииска всичко да стане колкото се може по-бързо. Желаше го, желаше всяка фибра на тялото му, но той умишлено забавяше момента.

Езикът му бе проникнал дълбоко в устата ѝ Робин нетърпеливо развърза колана на халата и разтвори краищата му. Марша искаше да му прошепне колко много го обича и се нуждае от него, но устните му не се отделяха от нейните. Не успя дори когато той положи ръце на бедрата ѝ и с нежен натиск ги плъзна нагоре към гърдите ѝ.

Тя не се изненада. Но когато обхвана гърдите ѝ и започна да ги притиска и масажира, през тялото ѝ премина силна тръпка.

Марша широко отвори очи, за да види мъжа, които я любеше така страстно. По движенията и действията му отгатваше колко много означава за него. Робин отдавна бе готов да я обладае. Тя усети силния натиск към краката си, разтвори леко бедра, за да го приеме в себе си и да му покаже любовта си, като му се отдаде, но той не последва поканата ѝ.

Едната му ръка се спусна от гърдите ѝ, като галеше и проучваше всяка извивка на тялото ѝ. Марша изведнъж го хвана здраво за китката и се обърна леко настрана, за да може другата му ръка да се плъзне също надолу и езикът му да се измъкне от устата ѝ.

— Обладай ме — прошепна задъхано. — Люби ме! Ела! Искам да те почувствам.

Искрата горчивина, която внезапно припламна в очите на Робин, когато се отдели от нея, се превърна в разбиране. Марша бе съвсем близо до момента, в който под неговите опитни милувки щеше да достигне върха на удоволствието, но тя не го желаше още. Искаше да изживее този върховен миг при сливането на телата им. Искаше да е свързана неразривно с него, физически и духовно.

Ръцете му трепереха, когато се изправи на колене и смъкна банския си. Марша пое дълбоко дъх с поглед във възбудената му мъжка плът, протегна ръка напред, сякаш с докосване искаше да се убеди, защото не можеше да повярва на очите си.

Да, това беше Робин, който я държеше здраво в обятията си и с усмивка клатеше глава. Гърдите му бързо се вдигаха и спускаха под учестеното дишане. Той събу банските гащета, хвърли ги на земята, наведе се над нея, свали халата от раменете ѝ и го издърпа изпод тялото ѝ.

Вече нищо не ги разделяше, дори парчето плат. За секунда впиха погледи един в друг, замъглени от страст, възторжени и удивени.

— Ела! — прошепна Марша. — Обичам те. Аз ти принадлежа.

Робин легна върху нея, вкара краката си между бедрата ѝ и се отпусна върху гърдите и корема ѝ. Гледаха се с влажни, изпълнени с любов и очакване очи. Тя погали напрегнатото пулсиращия му член и го насочи с подканващи движения към меката си плът.

— Обичам те — промълви той сподавено. Едва се сдържаше. По челото и горната му устна избиха капчици пот. — Марша, аз... те... обичам...

— Робин! — тя усети как той се потопи в нежната топлина на тялото ѝ, влудяващо бавно и разтърсващо. Погледът и потъна в очите му, както той потъна в нейната плът. Прие го с всяка фибра на тялото си.

— Робин... — промълви задъхано и понечи да признае още веднъж любовта си. Но никой от двамата не можеше повече да се въздържа. Нейните стонове се сляха с неговите. Горещият му дъх докосваше лицето ѝ в ритъм с последователните тласъци на тялото му.

Тя се издигна към Робин, когато едновременно с него достигна мига на върховното блаженство. Впиха се един в друг, вцепенени и неспособни да направят каквото и да било съзнателно движение, отдадени изцяло на плътската наслада.

Първата мисъл на Марша след почти нетърпимото напрежение и непоносимите спазми на страстта бе, че се е загубила. Но тя беше щастлива в това. Беше се превърнала в едно цяло с Робин.

Ръцете ѝ трескаво милваха раменете и главата му, овлажнената му коса и лицето. Усмихна му се и пое дълбоко дъх, но преди да успее да каже нещо, той затвори устата и с целувка, страстна и жадна. Стори ѝ се чудно, че само устните и езикът му бяха достатъчни, за да предизвикат отново в тялото ѝ такова силно желание. Усети, че отново започва да се движи в нея.

Изненадано отвори широко очи, когато осъзна колко възбуден все още бе Робин. В този момент той вдигна глава и се усмихна младежки.

— Невинаги е така — каза ѝ с дълбокия си еротичен глас. — Само при теб — засмя се тихо. — И няма да е всеки път.

Марша изви тялото си нагоре и притисна устните си към влажния му врат, усети соления вкус на кожата му и простенвайки

тихо, плъзна ръце по напрегнатия му гръб, надолу по стегнатите хълбоци. Робин измърмори нещо, което тя не разбра. По тялото ѝ премина лека тръпка. Можеше само да предполага какви чувства събужда в него. Продължаваше с наслада да го поема дълбоко в себе си.

Нямаше никакви задръжки, нищо, освен любов и взаимно удоволствие. Подканваше го с движения, насочваше го, притискаше го по-бързо, по-дълбоко и по-силно в себе си, повдигна се отново нагоре, целуна и захапа рамото му, обви крака около него и мушна ръка там, където се бяха слели техните тела, възпламенявайки го с ловко галещи пръсти, шепнейки безсмислени гальовни думи, и с толкова желание, което изненада самата нея, докато тялото му се надигна рязко нагоре и влажните му, замъглени очи се впиха в нейните.

Тя замята глава в екстаз, но въпреки това погледът ѝ не се откъсваше от лицето му. Искаше да говори, искаше да му извика нещо, но като че ли буца бе заседнала в гърлото ѝ. Усети само как всичко в нея се съсредоточи в една точка, в която Робин сега проникваше дълбоко и отсечено, с неистово бясно темпо, и след няколко бързи, силни тласъка двамата се озоваха отвъд границата на реалния осезаем свят.

В този миг в Марша нямаше място за никаква мисъл. Съществуваха само те двамата, слети в едно, тяхната страст и любов и взаимно доверие.

Робин лежеше отпуснат и тежък върху нея. Тя постепенно се отърси от вихъра на чувствата и отново бе в състояние да усети нещо друго, освен освобождаването на енергията от натрупаната страст. Наслаждаваше се на тежестта му, която я притискаше към матрака, на сцеплението на кожата им, наслаждаваше се на допира на ръцете си по изпотения му гръб и бедра.

Като продължаваше да се движи леко в нея, Робин пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. Тя потръпна за миг и затвори очи, преди, усмихвайки се, да ги отвори отново.

— Любима моя — прошепна той и я целуна нежно по треперещите устни. — Прекрасно... прекрасно.

Отпусна глава до нея на възглавницата. Щастлива, Марша се размърда и обхвана с бедра хълбоците му, докато ръцете ѝ непрестанно галеха по гърба и плещите.

Той се опря на лакти и здраво я притисна от двете страни, така че тя се оказа като в капан под тялото му, после се отпусна напълно върху нея, потънал докрай в женствената ѝ мекота. Марша се почувства отпаднала и сънлива, но охотно се отдаде на това състояние под закрилата на своя любим.

„Загубена съм“ — мина ѝ през ума. Но тя не искаше вече никога да се намери отново и не искаше да прогонва Робин нито от сърцето си, нито от тялото си.

Преди да заспят, двамата се топлеха и закриляха взаимно. После нейното дишане се смеси с неговото.

Когато се събуди, в първия момент Марша не можеше да направи разлика между прекрасния сън и реалността. Колкото по-усилено мислеше, толкова повече сънят ѝ се превръщаше в действителност.

„Всичко е вярно! Всичко е истина! Би трябвало да ликувам на глас!“

Робин все още спеше. Слънцето отдавна бе минало зенита си и грееше през стъклената стена във всекидневната, а оттам, през отворената врата, проникваше златен сноп в спалнята.

Меката светлина падаше на лицето му. Марша въздъхна от любов и възхищение.

Той се бе поизместил настрана и тя понасяше по-лесно тежестта на тялото му. Но все още лежеше върху нея, подпрян на дясното си рамо, с крака, отпуснати върху нейните. Въпреки че вече не бяха в интимно сношение, за Марша близостта на Робин си оставаше най-хубавото нещо. Повдигна ръка, за да помилва лицето му, но бързо я отдръпна. Не искаше да го събужда, не искаше да смущава милото, спокойно изражение на красивото му лице.

Но с поглед галеше високото чело, по което бяха разпилени копrienено меки черни коси. Над затворените му очи се извиваха като дъга гъсти вежди. Гледайки миглите му дълги и извити, тя несъзнателно си спомни за ранните филми на София Лорен. Тази мисъл я развесели. Освен веждите и изключителната чувственост Робин нямаше друго общо с младата Лорен. Усмихна се още по-широко. Със сигурност той би се учудил на сравнението, а Лорен

вероятно изобщо не би го разбрала, ако Марша ѝ кажеше за него на някое от следващите партита в Холивуд.

— Загубила съм си ума. Полудяла съм от любов — измърмори тя.

— И преди си беше луда — прошепна Робин, без да отваря очи.

— Не спиш ли вече?

Той изръмжа неразбрано. По дълбокото му дишане Марша разбра, че отново е заспал.

Продължи да изучава лицето му: прав нос, високи силни скули, масивна челюст и брадичка. Кожата му бе мургава. Само около устата му имаше светла ивица, която не беше обрасла с брада.

Устните, тези тъмни, влажни, меки, но и толкова твърди и настоятелни по време на страстните им целувки устни! Не може да се съдържи и прокара показалец по тях. В следващия миг изписка уплашено, защото той го хвана с устни и нежно го захапа.

Марша дръпна ръка и веднага след това притисна Робин със смях към себе си.

— Толкова силно те обичам — прошепна.

Той отново изръмжа сънливо, облиза се, поклати леко глава, когато устните ѝ се плъзнаха по лицето му, вдигна клепачи и я плени със сиянието на две тъмни звезди.

Марша не намери сили да се откъсне от тях.

— Звезди — прошепна. Не беше сигурна дали Робин я чу, но усети как ръката му на корема ѝ се събуди за нов живот и започна бавно сладострастно пътешествие по тялото ѝ. Но не само ръката му се раздвижи отново...

— Как съм могла да живея без теб — промърмори тя и му подаде устните си.

— И само как ми се съпротивляваше — изръмжа той, с доволна въздишка легна отново върху нея и започна да я целува нежно и страстно, докато я възбуди и тя го усети в себе си.

Робин я люби до забрава. Двамата не бързаха. Наслаждаваха се изцяло на мига. Всяко движение бе бавно и изпълнено със сладна нега.

Стрелките на часовника на нощното шкафче се преместиха повече от час напред, преди той да вдигне глава и да ѝ се усмихне весело.

— Гладна ли си? — попита я, без да прекъсва движенията си с таза.

Тя отвори широко очи. Този въпрос бе толкова не намясто, колкото и симфоничен оркестър в дискотека.

— Какво?

— Гладна ли си? — попита Робин и се изви леко върху нея. — Ядене! Кльопачка! Храна!

— Да, но... как така...? — промълви Марша със запъване и ръцете ѝ замряха неподвижно на гърба му.

— Ако днес искаме да готвим и да ядем, ще трябва да побързаме — щастливата му усмивка я зарази. Тя го обичаше все повече и повече, защото той гледаше на секса като на радостно изживяване и удоволствие. Не показваше като Том сериозност и настървение или пък като Харолд — добросъвестност и почти научна точност. А и не отдаваше значение на спортни рекорди и акробатични стойки.

Те се обичаха и се радваха един на друг, а това бе естествено и хубаво, и много забавно.

— Хайде тогава! — извика Марша през смях. — Покажи какво можеш!

Робин се усмихна по момчешки. За момент на нея като на жена ѝ се стори, че е въвела младия Робин в света на любовта, макар да ѝ бе доказвал, че не се нуждае повече от упътвания и съвети.

— Спокойно можеш да ми помогнеш — каза той подпря се здраво с лакти на матрака и погледна Марша в очите. — Дано след всичко това да не сме останали без сили и да сме в състояние да ядем. Представи си, че след няколко седмици ни намерят в леглото, плътно прегърнати, но умрели от глад.

— Престани! — тя пое дъх, когато усети как Робин напрегна мускули. — Накарай ме да стена, моля те...

В следващите минути той се преобрази. Край на леността и инертното наслаждение. Ускори темпото и силата на движенията си. Марша стенеше при всяко проникване, задъхваше се, стенеше отново, докато най-после извика високо името му и си помисли, че настъпва обявеното отдавна земетресение на столетието в Калифорния.

Но не беше земетресение, а върховният момент на тяхното сливане, който не искаше да отзвучи и накара телата им да потръпват още няколко минути, преди да се отпуснат напълно изтощени на разровеното легло.

— Всеки ден без теб е бил загубен ден — промълви Марша, докато се опиваше от целувките му.

— Как не съм те познавал по-рано? — прошепна Робин. — Изобщо не бива да мисля колко много от моите трийсет и три години са останали празни без теб.

— Но аз се надявах, че всички са били празни! — престори се на дълбоко възмутена тя. — Едва сега с мен ги запълни!

Той галеше раменете и основата на гърдите ѝ.

— Да, ти ги запълни, но годините ми не са били празни. Не, иначе би трябвало да излъжа.

— Да, да, да! Жени, една подир друга! — просъска с присвити очи.

Робин разбра, че ревността ѝ не е поза, и се засмя.

— Не се оплаквай! — целуна я бързо по устата и по носа. — Практиката прави майстора! — отдръпна се от нея, което изтръгна от гърдите ѝ почти болезнено стенание.

Тя се вкопчи в него здраво, търсейки близост, топлина и нежност.

— Предупредих те! — каза Робин с усмивка. — Не съм сексмашина и имам нужда от време за почивка. А освен това и двамата сме гладни, нали?

— Искаш само да си напълниш стомаха и през нощта да лежиш лениво в леглото! — оплака се Марша. — А аз?

Той сви рамене.

— Тогава ще можеш да се покатериш върху мен и да се захванеш за работа. Сексът е работа, даже много тежка работа. Защо трябва само аз да се напругам?

— Невъзможен си! — отпусна ръце около тялото си, когато Робин стана, и го загледа възхитена. — Хубав си, скъпи мой. Ти си най-хубавият мъж, който някога съм виждала.

— А ти си най-хубавата и най-желаната жена, която някога съм виждал — наведе се над нея и преди Марша да разбере какво прави, я целуна по най-интимното място на тялото, хвана я за ръце и я измъкна

от леглото. — Ще си вземем душ и след това най-сетне ще сготвим нещо.

Не можеше да не му признае колко прекрасни ѝ се струваха неговата естественост и простота, не можеше да не му покаже, че иска да прави всичко като него. Наведе се надолу и отвърна с жар на целувката му, продължи и задълбочи с език интимната ласка, докато изтръгна от него задавени стонове на нов, неочакван и неподозиран екстаз.

Робин я откъсна насила от себе си.

— Внимавай, иначе нищо няма да сготвим.

— Недей се оправдава с глада, явно имаш нужда от почивка.

Дръпна го за ръката в банята и заедно застанаха под душа. Пуснаха топлата вода да ги облива, наляха в шепи шампоан и се изтъркаха един друг, докато кожата им се покри с пяна. После отново пуснаха водата и застанаха плътно прегърнати под душа, забравили за света около себе си.

— Усещам как бавно се размеквам — измърмори той лениво. — А и сега пак започва да става опасно.

Марша почувства пулсиране във венериния си хълм и кимна.

— Правилно, и аз в момента умирам за любов.

Много, много по-късно все пак двамата се подсушиха. В къщата бе топло, а навън не полъхваше никакъв вятър.

— Не, за това е твърде горещо — каза Робин и махна отрицателно, когато тя посегна към халата си и понечи да даде и на него един от халатите за гости. — Ще останем така.

— Но тогава ще сме много разсеяни — възрази Марша.

Той поклати глава и се усмихна дяволито.

— Трябва само да си вържем престилките.

Марша се включи въодушевено в тази игра. Намериха една престилка за нея, която ѝ стигаше до врата, и една за него, която го покриваше само от пъпа надолу. И докато правеха салатата и приготвяха пържолите за грила, не спряха да се смеят, да се шегуват и да си разменят нежни и изпълнени със страст погледи.

Робин бе донесъл вино. Тя го наля и двамата се чукнаха. Тънката резлива напитка леко замая главите им. Кискайки се като деца, най-сетне сипаха храната в чиниите.

Излязоха на терасата, която не се виждаше отникъде, така че не им се наложи да се преобличат за вечеря. Марша го хранеше с малки парчета месо, а Робин ѝ слагаше листенца маруля в устата.

Колкото повече засищаха глада си, толкова настроението им ставаше по-приповдигнато.

Оставиха всички прибори на масата и взеха само чашите с вино. Любиха се на мекото канапе във всекидневната, после слушаха шума на вълните ниско долу под къщата. Когато се смрачи, се преместиха в спалнята, изгасиха осветлението и отново се отдадоха на бавно нарастващото, но затова пък още по-силно желание. Едва късно след полунощ обтегнаха изтощените си тела под завивките.

— Ти си неописуемо възбуждаща — Робин притисна Марша плътно към себе си, за да продължи интимният им контакт възможно най-дълго. — Ако и занапред те любя така, скоро ще се превърна само в кожа и кости.

— Грещиш! — възрази тя. — Как го каза сам преди малко? Практиката прави майстора.

— Да, да, но не ставаше въпрос за тотално изтощение — въздъхна той щастливо и зарови лице в косите ѝ, а тя се сгуши във вдлъбнатината на ръката му. Носът ѝ докосваше влажната му кожа, а Марша обожаваше мириса му, обожаваше...

Сбърчи чело, когато телефонът до леглото иззвъня.

— Това на нищо не прилича — каза разочаровано и вдигна глава.

VII

Телефонът не преставаше да звъни и Марша си представи, че вилата ѝ в Бевърли Хилс е обхваната от пламъци и Естрела отчаяно се опитва да се свърже с нея. Или пък ателието е хвърлено във въздуха и филмът ѝ е унищожен, или...

— Ало! — извика раздразнено в слушалката.

— Марша, скъпа!

— Харолд? — гласът ѝ стана застрашително висок. — Да не си луд? Знаеш ли колко е часът?

— Марша, да не си заспала вече? Аз не мога да спя. Мога само ако си при мен. Или ако аз сия при теб, защото ти спиш... аз спя... ти...

— Ти си пьян! — извика тя. — Затвори веднага и ме остави на мира!

— Марша, не мога да те забравя — простена Харолд с плачлив глас. — Първо искаше да се омъжиш за мен, а сега лежа сам в леглото — сниши глас. — Трябва да видиш колко съм възбуден само при мисълта за теб.

— О, не — измърмори тя и напрегна всичките си сили. — Тогава приятно прекарване!

— Но ти грешно ме разбра! — прохленчи той. — Аз те желая! Искам да съм при теб...

Харолд млъкна, защото Робин сведе устни към лявата ѝ гърда и направи с език бърз кръг около нея, при което от Марша се изтръгна сподавен стон.

— Марша? — извика Харолд толкова високо, че даже и Робин го чу. — Не си ли сама?

Тя понечи да каже кой е при нея, но Робин поклати силно глава.

— Сама съм.

— Не ти вярвам! — гласът му вече не звучеше като на пьян или на опиянен от мисли за нея. — Кой е при теб?

Робин приближи уста до слушалката и изстена кратко и дълбоко.

— Кой е този? — изкрещя Харолд пронизително.

От смеха, който се опитваше да сдържи, очите ѝ се навлажниха. Тя сви рамене, за да покаже, че не знае кое име да назове.

Той посочи към себе си и направи отрицателен жест.

Марша се спаси, като каза истината.

— Мъжът до мен не иска да знаеш името му — отговори и се засмя, защото съвсем неочаквано Робин я погъделичка под мишницата.

— Да не си луд! — просъска му тя.

Той пак поклати отрицателно глава и направи гримаса, която отново я разсмя.

— Това е Том, тази космата маймуна! — побесня Харолд. — Само да го пипна!

— Да го оставиш на мира! — извика Марша и гласът ѝ действително прозвуча загрижено, защото се страхуваше за своя оператор.

— Ще му строша всичките кости! — изкрещя Харолд. — Ще го удуша с голи ръце и...

— А сега млъкни! — заповяда Марша. — Бъди разумен! В понеделник на снимачната площадка ще се държиш с Том както досега.

— Това проклето копеле! Дървеница! Въшка!

Робин взе слушалката от ръката ѝ и затвори.

— Повече няма да ни притеснява — каза той, смеейки се.

— Ти си покварен до дъното на душата и лъжеш безогледно — упрекна го развеселена тя.

— Наследил съм го от прадедите си — потвърди Робин. — Те са били пирати и страшно хитри.

— Ти си пират! — изпъшка Марша. — Защо вбеси Харолд?

— Ако той не изпуска от очи Том, ние двамата няма да бъдем смущавани от нищо — Робин сви рамене. — Да не би да искаш бившият ти годеник да ни преследва непрестанно?

Тя се облегна облекчено назад.

— Дръж ме здраво, пирате — измърмори Марша, като схвана хитрината му, и се засмя тихо. — Ти си невъзможен, но мил.

Той се плъзна в леглото и се обърна, за да могат и двамата да се разположат отново удобно. Телефонът иззвъня.

— Да вдигна ли аз? — прошепна Робин.

— Реши сам! — сопна му се полуусмихната, полувбесена заради повторното позвъняване. — Ако се обажда някой от студиото, тогава репутацията ми...

— Замълчи или повече няма да те смятам за дама! — прекъсна я той. — Хайде вдигни, иначе изобщо не ще можем да заспим.

Марша се обади, имитирайки сънен глас. Защо в края на краищата беше артистка?

— Не може ли да дойда при теб? — гласът на Том бе непринуден и свойски. — Обещавам ти нощ, каквато двамата не сме преживявали по-рано.

— О, Том, искам да спя! — оплака се тя и се прозина, сякаш наистина току-що се бе събудила от дълбок сън.

— Том? — извика Робин и гласът му се извиси пронизителен и така изумен, че Марша без малко да изпусне слушалката. — Това Том ли е?

— Да, но ти няма да говориш сега с него! — отблъсна му ръката, след като той посегна към слушалката. — Остави!

— Ще му дам да разбере на това копеле! — Робин в момента се държеше точно като разгневения Харолд. — Как си позволява да звъни по никое време? Как...

— Мълчи! — изсъска Марша.

— Хей, наистина ли този парцал е пак в леглото ти? — Том се засмя вбесен. — И защо ли ти е? Да не би да си заспала, докато той...

— Стига! — извика тя гневно. — Да не си посмял повече да ни безпокоиш!

Марша тресна слушалката, обърна се и видя, че Робин го няма. Той бе скочил и дръпнал от стената щепсела на телефона.

— Така не може — възропта тя. — Какво ще стане, ако къщата ми гори и Естрела поиска да ми се обади?

— Ще си гори и без твоята помощ — измърмори Робин и с несигурна стъпка, бос, тръгна към леглото. — Сега ще спим.

— Тиранин! — Марша притисна отново лице в гърдите му, праметна крак през хълбока му и мушна ръка между бедрата му. — Фантастично имитираш Харолд.

— Нали съм артист — той пое дълбоко дъх. — Заспивай! Напълно съм скапан от умора.

Тя поклати глава и размърда изпитателно пръстите си.

— Не ти личи?!

— Не се безпокой за това нещо — Робин изговори думите доста провлачено. — То е като автономна област в дадена страна. Над нея централното правителство има съвсем малка власт, там действат собствени закони.

Смеейки се, Марша го целуна по гърдите и се притисна към слабините му.

— И престани да се смееш — каза той, силно раздразнен. — Не мога да се съсредоточа.

Но само след минута тя беше дълбоко убедена в противното.

Неделята премина, без да бъдат притеснявани от Том или Харолд.

— Хитрината ти имаше ефект — установи Марша облекчено, когато двамата се разхождаха около обед по плажа. — Колко хубаво, че между твоите прадеди е имало пирати.

— Това бе испанският клон на семейството — обясни й той. — Имам и италиански.

— И за какво е допринесъл този клон?

— Нали за италианските мъже се говори, че са най-страстните любовници в света?

— Не знам дали е така, но ти със сигурност си един от най-страстните — потвърди Марша и стисна ръката му.

— Само един от най-страстните ли? — попита я разочарован. — А не съм ли просто най-страстният?

— За да ти отговоря, трябва да направя още няколко проучвания — каза тя замислено, като сбърчи чело. — Бих могла да прекарам следващата си почивка в Италия и след това да те информирам. Знаеш вече, проучване на място.

Робин се спря и се вгледа в нея с пламтящи очи.

— Предупреждавам те! — измърмори той. — Страшно съм ревнив. Наследил съм го от южноамериканските си прадеди.

— Ти наистина си интернационален — установи Марша и продължи да върви.

— Имам и други прадеди — понечи да ги изброи, но, смеейки се, тя махна отрицателно с ръка. — Е, добре — каза той и сви рамене. — В бъдеще ще откриеш още много положителни качества в мен.

— Възнамерявам още сега да тръгна на изследователска експедиция.

Внезапно я осени една обезпокоителна мисъл.

— Скъпи, ще бъдеш ли и занапред така добър изпълнител на главната роля във „Фойерверк“? — попита загрижено.

— Естествено, защо не? — Робин заобиколи едно малко раче. — Защо изведнъж да не бъда повече добър?

Марша сви рамене.

— Досега любовните връзки винаги са ми усложнявали живота.

— А моя винаги са го окрилявали — усмихна се на разкривеното ѝ в гримаса лице. — Защо ме гледаш така сърдито? Не казах нищо по-различно от теб, а именно — че любовните отношения са имали някакво влияние върху живота ми.

Въпреки това тя му хвърли страшно ядосан поглед. Искаше някак да му отмъсти. Посочи зад гърба му.

— Том! Той действително притежава нахалството да се покаже още веднъж тук!

— Къде? — Робин се хвана на въдицата и бързо се обърна.

Тя загреба с две ръце вода, плисна я на гърба му и се засмя доволно, когато той сепнат се извърна и посегна към нея.

— Помощ! Помощ! — запищя Марша и избяга, смеейки се.

— Ще те пипна! — гласът му бързо се приближаваше и в следващия момент Робин я хвана, стисна я и падна с нея на пясъка.

Тя продължаваше да вика и да се смее, когато двамата се озоваха в неособено топлата вода и една вълна се разби над тях.

Марша махаше с ръце и крака и се мъчеше да се освободи, но той я държеше като в клещи. Вълните не бяха достатъчно студени, та тя да не усеща всяко негово докосване. Стори ѝ се съвсем естествено, че Робин я целува страстно.

Отвърна бурно на ласките му, въпреки че бяха се любили преди закуска, но всеки контакт с него ѝ действаше като афродизиак.

Отделиха се един от друг, хукнаха навътре в морето и заплуваха сред прибоя. Разхлаждането бе необходимо, но Марша знаеше, че ефектът от него няма да е продължителен.

Чувстваше се отново на шестнайсет-седемнайсет години, безгрижна и необременена от нищо. Разликата се състоеше в това, че сега изживяваше всичко много по-съзнателно и по-интензивно.

Когато продължиха да се разхождат по плажа, Марша каза нещо в този смисъл.

— На тридесет и три години съм и не искам да бъда нито ден по-млад — отвърна ѝ Робин. — Не разбирам болезненото желание на някои хора непременно отново да станат млади. Наслаждавал съм се или съм изстраждал всеки ден от живота си и съм трупал опит. Всеки един ден ми бе нужен, за да се превърна в човека, който съм сега.

— И ако в този миг все пак дойде приказната фея и те направи на осемнайсет или дваисет години?

Като поклати отрицателно глава, той се взря в нея.

— Добрата фея ще получи от мен силен ритник по задника. За бога! Осемнайсет или дваисет! На тази възраст не бях още нищо.

— Винаги си бил достатъчно привлекателен, за да омаеш, която жена си пожелаеш — не успя да се сдържи да не му го каже.

Робин ѝ се усмихна развеселен.

— Ревнувам всички, с които някога си бил! — обяви тя и ѝ се щеше да добави, че ревнува всички, с които ще бъде занапред.

Думите ѝ заседнаха като буца в гърлото ѝ. Не би трябвало да мисли за бъдещето. Защо не можеше да се наслаждава на мига и да очаква с радост следващия? В момента всеки поглед в предстоящото ѝ носеше най-малкото голяма несигурност, ако не и болка. Искаше да обуздае тревогите си, но не успяваше. „Дали след два, три месеца или след година ще бъдем още заедно и щастливи? Или всеки отново ще поеме по свой път?“

Вероятно Робин в момента не се досещаше за хода на мислите ѝ, но почувства, че Марша вече не е във весело настроение. Мълчаливо вървеше до нея, като ѝ предоставяше възможността сама да започне разговор в желаната насока.

— Искаш ли да се връщаме? — попита го тихо тя.

Той кимна, прегърна я през рамо и се обърна.

— Какво не е наред?

Марша поклати глава.

— Питам се какво ще стане с нас в бъдеще. След месец или година.

Той сви рамене.

— Забравих в хотела кристалната сфера.

— Не, бъди сериозен! — помоли го раздразнена. — Не се шегувам. Наистина искам да знам.

— Аз също не се шегувам — увери я Робин. — Действително ще получиш отговор на този въпрос, само ако погледнеш в кристална сфера.

— Но там не се вижда нищо — възрази Марша и изведнъж млъкна, защото разбра думите му. — Да, да, имаш право — призна, ядосвайки се на себе си. — Беше глупаво от моя страна. Не трябваше да се задълбочавам в мисли.

Известно време той вървеше мълчаливо до нея. Вече приближаваха къщата, когато я хвана за рамото и силно я разтърси.

— Почакай! — помоли я настойчиво. — Казах ти, че искам да бъдем честни един към друг. Марша, дойдох при теб, защото се влюбих. Никой човек не знае как ще се развият чувствата му. Аз също не знам какво ще изпитваш ти към мен след година или по-късно — вдигна отбранително ръка, когато тя поиска да възрази. — Наистина вярвам, че между нас има нещо особено. Някои хора са създадени един за друг. В това съм твърдо убеден. И ти трябва да постъпиш така, ако вече не съм ти омръзнал.

— Ти на мен? — извика Марша и му се хвърли на врата, притисна се в него и покри лицето му с целувки. — Как можеш да говориш такива работи!

Робин я държеше здраво и отвърна на целувките ѝ, докато тя видимо се успокои. Влязоха в къщата.

— Ти си прекрасна — прошепна ѝ той. — Сега си отчаяна и развълнувана заради нещо, което се намира в далечното бъдеще.

— Обичам те и не искам никога нищо да застава между нас — Марша понечи да продължи, но в този момент на предната врата се позвъни. — Кой ли е?

— Провери — предложи Робин. — Може би това ще те наведе на други мисли.

Тя му хвърли недоверчив поглед, но все пак тръгна към вратата и след малко се върна с букет червени рози.

— От кого ли са? — Марша в движение отвори картичката, прочете я и поклати глава: „С вечна любов“.

— Кой ли ги е изпратил? Том? Харолд? Том по начало е твърде стиснат, за да изпрати цветя. Харолд няма достатъчно въображение.

Искам да кажа, че в неговите сценарии героите му винаги подаряват рози, но той самият никога не би се сетил да го направи.

Робин бе подпрял едната си ръка на хълбока, а другата — на стената в антрето и развеселен я наблюдаваше.

Тя поразмисли напрегнато още малко и накрая взе решение.

— Не ме интересува от кого са — обяви равнодушно и тръгна към кошчето за отпадъци, за да ги напъха вътре.

— Недей! — поклати глава той. — Не мога да понасям, когато се унищожават нещо красиво, още повече толкова прекрасни червени рози.

— Но аз не искам нищо от тези невъзможни мъже! — възрази тя бурно.

Робин сви рамене.

— Във всеки филм човек може да види подобна ситуация: Героинята получава букет от рози, ядосва се от съдържанието на картичката вътре и хвърля красивите цветя. Винаги на това място страшно се нервирам. А и розите са от мен.

— От теб? — повтори недоумяващо тя. — Но... как така...? — погледна картичката, после цветята, после Робин и накрая пак картичката. — Защо тогава липсва подател?

— Мислех, че знаеш кой ще те обича вечно — каза той весело.

— Би трябвало да чуеш как Том ми се кълнеше във вечна любов! — отговори му гневно. — Всеки път, когато се връщаше вкъщи от друга жена, трябваше да слушам едно и също нещо. Изневерявал ми, защото всъщност обичал само мен.

Смеейки се, Робин махна с ръка.

— Забрави всичко това! Аз не съм Том. Говоря ти честно.

Марша постави букета на един стол, приближи се към него и го погали по лицето.

— Благодаря, скъпи — прошепна и очите ѝ заблестяха от вълнение. — Прекрасно е, че си искал да ме зарадваш.

Той я придърпа в прегръдките си. Целувката му беше изпълнена с любов и нямаше нищо общо със страстта, която Марша бе почувствала долу на плажа.

Тя влезе в кухнята и донесе ваза, напълни я с вода и нареди вътре розите.

— Знаеш ли какво още много ценя в теб? — обърна се към Робин, който вече търсеше продуктите за обяда им. — Ти си много самоуверен, без да си надменен.

— Благодаря за комплимента, но с какво си го спечелих?

— Сетих се, защото говорех за Том. Той никога не ме е питал дали някой мъж преди него е бил по-добър. За него беше изключено някой да бъде по-добър.

Робин спря да приготвя обяда и ѝ хвърли весел поглед.

— Вашата връзка се е била ограничила наистина само върху славата на един партньор.

— Напълно — потвърди тя — Том можеше с часове да говори как иска да ме люби. После се... — спря по средата на изречението и се смути. Преди няколко дена нямаше да се притесни да разкаже за интимните часове, прекарани с Том. Но сега ѝ се стори, че би извършила предателство спрямо Робин.

— Не се страхувай — утеши я той. — Сърцето ми е достатъчно издръжливо, за да мога да си представя какво става между една жена и един мъж. Продължавай!

Тя се засмя облекчено.

— И така, след това с часове говореше как ме е любил и колко чудесен е бил. Ужасно!

Робин посочи към хранителните продукти, които бе струпал на кухненския плот.

— Може ли да ви помоля нещо? Домакинската работа трябва да се подели.

Бързо решиха какво да приготвят от продуктите и се заловиха за работа.

— Харолд се държеше по съвсем друг начин — продължи да разказва Марша. — Също ужасно. Постоянно искаше да знае какъв е в сравнение с другите. Винаги научавах кога е бил без мен на парти в Холивуд.

— И как? — осведоми се Робин.

— Когато ме питаше дали Том е бил по-добър от него, ми ставаше ясно, че е бил на някое парти и там е чул ужасни слухове за бившия ми съпруг. А ти си друг.

— И аз съм същият — подаде ѝ купа за салатата. — Как чукам в сравнение с Том и Харолд?

Тя без малко щеше да изтърве купата.

— Наистина ли искаш да узнаеш? — попита изумена.

— Не... да — призна той. — Всъщност не. Как го каза преди малко? Че съм самоуверен? Трябва ли сега да развалям добрата си репутация?

Поклащайки глава, Марша се залови да прави салатата.

— Мъже! Наистина всички сте едни и същи.

— Какво отговаряше на въпросите на Харолд?

— Че такова нещо не може да се сравнява — тя се засмя сърдечно на слияното му лице. — Мили, не бих те заменила за никой мъж в целия свят. Дори и за „Оскар“.

— Имаш предвид господин Оскар Армаратуриан?

— Не, филмовата награда. За мен даже си по-важен от златната статуя.

— Мога да ти обясня и защо — закачливата му усмивка показва, че когато бе попитал за Том и сравнението, се бе пошегувал. — По-важен съм за теб от златната статуетка, защото този Оскар не е мъж.

Марша вдигна безпомощно рамене. Не го разбираше.

— Нали си го виждала? — продължи Робин. — Той няма нищо отпред. Плосък е като дъска. Нима това е мъж?

— Ах, ти си невъзможен! — усмихна се тя. — Наистина си типичен мъж. Постоянно мислиш само за едно.

Двамата се погледнаха над купата за салата и едновременно избухнаха във висок смях.

— Обичам те, Робин, и ти благодаря за прекрасните цветя.

Беше радостна, че той успя да прогони мислите ѝ за бъдещето и да ѝ даде възможност да се наслаждава на настоящето.

Запълниха останалите часове от неделята с любов, спомени от детството и планове за бъдещето. Любиха се дълго, докато не се сетиха за ранния час на снимките на следващия ден и изгасиха осветлението.

— Спиш ли вече? — попита тя след малко.

Робин поклати глава.

— Чакам телефонът да позвъни.

— Не е възможно. Не съм го включила.

— Ами ако вилата ти в Бевърли хилс гори?

Марша сви рамене.

— Ще си гори и без моя помощ, както ти сам каза вчера — тя въздъхна щастливо. — Естествено, отново ще се преместиш при мен.

— Вече го направих, преди да дойда тук — Робин се протегна. — Да не би да мислиш, че в момента плащам стая в скъпия „Бевърли Уилшър“, след като спя при теб в Малибу?

— Освен това си пестелив — установи Марша.

— Дължа го на шотландските си деди.

Тя изстена тихо.

— Колко деди с положителни качества имаш още?

— Много. Искаш ли да ти изброя всичките?

Марша си пое дълбоко дъх.

— Спести си го за по-късно. А сега спи. Предстои ни тежък снимачен ден.

VIII

Робин се погрижи понеделникът да започне великолепно, като я събуди, обладавайки я нежно.

Закъсняха точно с един час, но на Марша това ѝ бе абсолютно безразлично, когато влезе в студиото облечена с лека морскосиня рокля с широки три четвърти ръкава. Краката ѝ сякаш не докосваха твърдия бетонен под, все едно че вървеше по облаците.

— Скъпа — потупа я Робин по рамото, преди тя да успее да поздрави екипа. — Махни тази самодоволна усмивка от лицето си, иначе всеки веднага ще узнае какво се е случило.

— Самодоволна усмивка? — обърна се смутена към него и се изчерви, когато разбра какво искаше да ѝ каже той. — Толкова ли ясно си личи?

Робин кимна сериозно.

— Изглеждаш като котка, която току-що е изяла двоен мишкабургер.

— Мишкабургер?

— Хамбургер с мишка вместо с говеждо месо — обясни той. — А за десерт — мишка в сметана.

Смеейки се, Марша поклати глава.

— Не разменяш ли умишлено ролите помежду ни? И, моля те, не преувеличавай.

— Накърняваш мъжката ми гордост — Робин сбърчи нос и погледна с крайчеца на окото към главната камера. — Бъди предпазлива! Не бива да си разваляш отношенията с тях заради мен. Ще имаш нужда от помощта им.

Тя проследи погледа му и преглътна, като видя ядосаното лице на Том. Очите на бившия ѝ съпруг горяха от гняв, насочени не към Робин, а към нея. На Марша ѝ бяха необходими няколко секунди, за да си спомни.

— Той изобщо не знае, че си бил при мен.

— Именно — Робин се ухили весело. — Ако се стигне до сбиване от ревност, бедният Харолд ще отнесе ударите. А аз ще мога да гледам и вероятно да направя няколко снимки за спомен.

— Имаш много отвратителна черта в характера си, знаеш ли? От кои деди си я наследил?

Той сви рамене.

— По-рано бих казал от индианските ми прадеди, които с удоволствие са пекли врага си на кола на мъчението. Но сега се знае, че ужасните истории за индианците са измислени. Не, от апахите, които се числят към моите деди, съм наследил по-скоро любовта към природата. А пък коварството ми...

— Благодаря, това е достатъчно — реши Марша и потърси с поглед Харолд, но не го намери. — Бившият ми любовник обича да се цупи. За щастие вече не ми е нужен на снимачната площадка.

— Но ти си му нужна — отвърна Робин, когато тя се огледа между кулисите. — Не е там. Господинът се намира над главите ни.

Марша погледна нагоре и наистина откри Харолд на един мост между прожекторите на осветлението. Беше му позволено да стои там. Можеше да обясни необичайното си държание с това, че писателската му фантазия се развихря от необикновения ъгъл на зрение. Но сега за първи път се бе осмелил да се качи толкова високо.

Тя поклати тягостно глава.

— Или се страхува от Том, или иска при удобен случай да събори някой прожектор на главата ми.

— Ще те предупредя навреме — обеща Робин.

— Ще бъде забавен ден.

Марша не поздрави бившия си съпруг и бившия си годеник, а направо отиде във фургона, където разбра от Естрела, че в Бевърли Хилс всичко е наред, и облече дрехите, предвидени за снимките този предобед. Черна надиплена копринена рокля, затворена догоре, съчетана с жакет на черни и бели ивици. И към тях — черна шапка с огромна периферия.

— Готово! Как изглеждам? — тя стана и в следващия миг в скута ѝ се озова една пудриера. Отворена пудриера.

Викът ѝ отекна в цялото студио. Началото на снимките се забави с един час, защото Естрела не можеше да изчисти пудрата от роклята.

На Том Картър му хрумна спасителната идея. Той стоеше с хората от екипа пред фургона.

— Защо не я боядисаш с черна боя? — извика бившият ѝ съпруг през открехнатия прозорец. — Действа от сигурно по-сигурно!

— Да, но така ще се изцапа и долното ми бельо! — отвърна Марша разгневена.

— Махни сутиена и бикините! — изрева Том. — Можеш да си го позволиш, мила! Знаеш това!

С удоволствие би му хвърлила през прозореца някой твърд предмет по главата. Членовете на снимачния екип се разсмяха гръмко и заглушиха проклятието, с което Марша даде воля на гнева си.

— Черната боя ще изцапа кожата ми и после трудно ще я измия! — извика тя, когато навън стана относително спокойно.

— Аз ще се заема с това — предложи Том и отново пожъна одобрителен смях.

— Боядисай душата си с черна боя, ако изобщо още може да стане по-черна! — Марша бе вперила поглед в посивялата си рокля и кимна на Естрела. — Намерете ми черна боя. Човек какво ли не прави за изкуството.

Снимките в тази рокля трябваше да са готови до обед, въпреки че последиците щяха да бъдат съкрушителни.

— Продължаваме да работим — обяви тя на екипа. — Цялата лепна от боята. При това ми състояние не можете да настоявате да спираме за почивка и да обядваме. Ще си тръгнем по-рано за вкъщи.

С изключение на Том никой не започна да роптае.

— Имам уговорка за обедната почивка!

Тя го стрелна с поглед, който го накара веднага да млъкне.

— От кого дойде идеята за черната боя? И така, други възражения?

Искаше вече да изпробва първата сцена с търпеливо чакащия Робин, когато той измърмори нещо над главата ѝ.

— Стига! — каза Марша достатъчно високо, че да чуят всички — Том, надявам се, че ще успееш да сдържиш невероятната си потентност до довечера.

Тя не можеше да види израза на очите му под слънчевите очила, които той носеше и в студиото, но познаваше тази ъгловата, издадена напред брадичка. Бившият ѝ съпруг бе ядосан.

— Браво! — каза един глас отгоре, но от още по-високо. Всички глави се наведоха назад, всички очи се насочиха към една от площадките на осветителите.

Харолд гледаше лъчезарно към екипа долу.

— Млъквай, евнух такъв! — изсъска Том към него.

— Тишина в студиото! — заповяда Марша. — Ангажирала съм ви, защото искам професионалисти, а не бездарници, които само се препират!

След тези думи в ателието се възцари мъртво мълчание, но настроението бе спаднало с няколко градуса, което беше много вредно, особено когато ставаше въпрос за комедия.

— Днес не съм добра — каза тихо тя, докато се приготвяше с Робин за поредната сцена.

— Не е чак толкова зле — отвърна ѝ той откровено. — Беше по-добра, но наистина не е чак толкова зле.

— Ти играй веднъж с черна боя на корема и ще видиш, че ще ти изчезне всякакво удоволствие от работата.

— Дано боята изобщо някога се махне — Робин гледаше замислено безукорно черната рокля.

— Намери най-подходящите думи да ме утешиш, много ти благодаря! — изфуча Марша и му обърна гръб, за да отрететира с един от изпълнителите на второстепенна роля някаква шеговита реплика.

Въпреки всичко денят си течеше. Два часа по-рано от обикновено тя освободи екипа.

— Веднага скачам във ваната на фургона — обясни Марша, когато Робин я попита за планове ѝ за вечерта.

— От ваната няма смисъл — възрази той. — Няма да успееш да измиеш боята с вода и сапун. Нужен ни е първо разтворител, а после шампоан и накрая балсам за тяло.

— Разтворител? — възкликна ужасена. — Да не искаш да се разложи във ваната на съставните си части?

— Не се притеснявай, все още не възнамерявам да правя такова нещо с теб — увери я Робин. — Тръгвай напред, съблечи се и отпрати Естрела и Оскар. Няма да имаме нужда от двамата.

— Но...

— Жено, прави каквото ти казвам! — извика той с добре изигран господарски тон. — Колкото по-дълго чакаш, толкова по-трудно ще се

изчисти боята. Аз ще се погрижа за разтворител. И не трябва да пушиш, докато го изливам върху теб.

— Имаш перверзна фантазия — Марша настръхна. — Може би ще е по-добре, ако не изпратя Естрела и Оскар вкъщи.

Робин плесна с ръце, сякаш искаше да прогони някакво досадно насекомо.

— Тръгвай! Хайде! След десет минути съм при теб.

Тя напусна ателието и се насочи към фургона, когато с крайчеца на окото забеляза движение зад една от паркираните коли.

Том! Той изникна ненадейно отнякъде и се отправи към нея.

— Идеята ми си има своите последици — каза бившият ѝ съпруг тихо и с недвусмислено предложение в гласа.

И днес беше само по къщи гащета. По-рано Марша не би могла да се сдържи и да не плъзне поглед по тялото му. Но Робин бе задоволил напълно желанията ѝ, а и постепенно изсъхващата боя на корема ѝ допълнително потискаше всички възможни зараждащи се еротични фантазии и интереси.

— Какво искаш? — попита тя по-рязко, отколкото бе възнамерявала.

— Искам да ти предложа да изчистя боята и в случай... вероятно си спомняш, че го правя много добре.

— Да ми създаваш неприятности? Да, това винаги го правиш много добре.

Внезапно долови шум от приближаващи се стъпки. Този път се появи Харолд. Той дойде от другата страна, беше ухилен до уши и ѝ ръкопляскаше.

— Стилът ти в цялата тази история е под всякаква критика, скъпа — установи бившият ѝ годеник. — Рядко съм чувал някой да си изгражда толкова лошо алиби, но това може да се извини с вълнението. Разбира се, историята сама по себе си ми достави удоволствие.

Тя извъртя очи и понечи да му отговори грубо, но поклати само глава и влезе във фургона. Нямаше смисъл да се кара с тези глупаци.

През прозореца видя, че двамата се хванаха за косите пред фургона и явно изобщо не мислеха да се махат от там. Как щеше сега Робин да се добере незабелязано до нея и да ѝ донесе разтворител? Ако го откриеха, веднага щяха да се залепят за него и със спокойствието им щеше да бъде свършено.

— Погледнете тези глупаци, Естрела! — каза тя на гардеробиерката си. — Възможно ли е такова нещо? И това ми било възрастни хора!

Естрела не прояви особен интерес към ставащото навън, а само се усмихна тайнствено.

— Тръгвам с Оскар за вкъщи, сеньорита Марша. Много щастие!

— Един момент, вие не можете... — започна Марша, но младата мексиканка вече бе изчезнала от фургона.

Отвън Том и Харолд се караха и бяха единодушни само по един въпрос — да не отстъпят нито крачка от мястото, където бяха застанали.

— Желаете ли измиване на корема?

Тя се извърна стресната и без малко да извика високо.

— Искаш да ме убиеш с шок — прошепна Марша, треперейки, и притисна ръка към сърцето си.

— Ох!

Робин стоеше пред нея, в дясната ръка с пластмасова бутилка, в лявата с четка, омотана с парче памучен плат. Беше свършено гол. Страшно вълнуващо!

— Какво означава това? — тя започна да се киска, сочейки към средата на тялото. — Толкова ли те възбужда мисълта да ме натъркаш с терпентин или нещо подобно?

— Достатъчно дълго те наблюдавах — обясни той и вдигна ръка към банята. — Искаше ми се да те заваря съблечена. Хайде, влизай! И не е терпентин, а разтворител.

— Как влезе? — попита Марша, докато внимателно се измъкваше от изцапаната с боя рокля и после я мушна в една найлонова кесия.

— Покатерих се през един от задните прозорци, докато говореше с Том и Харолд — Робин я последва в банята и я загледа с усмивка как влезе във ваната и леко изписка, защото без вода стените бяха студени. — Аз ще те стопля — увери я той.

— Робин, чувствам се толкова мръсна — изхленчи Марша и впери очи в почернелия си корем. — Изглежда ужасно!

— Разчитай на мен, аз ще се справя с тази работа — седна на ръба на ваната, с единия крак вътре, а другия остави отвън, и започна предпазливо да сваля чернилката от тялото ѝ.

Марша също не остана бездейна. Плътна ръка между бедрата му и започна да гали вътрешната им част.

— Така не мога да се съсредоточа върху работата си — измърмори той и леко потръпна, когато дланта ѝ здраво се сключи около еректирания му пенис.

— Колкото по-бързо стана чиста, толкова по-бързо ще получиш възнаграждение за усърдието си — погледът и езикът, който плътна по устните си, не оставиха никакво съмнение за това, което Марша си представяше под думата „възнаграждение“.

Измина половин час, докато боята се изтри от кожата ѝ, но още не можеше да се мисли за обещаната награда.

— Воня на фабрика за бои — установи тя, бърчейки нос.

— За тази цел донесох това — Робин извади като с магическа пръчка един шампоан. Погледът му се плътна по тялото ѝ. — Хайде, бързо да те измием, за да... — стоеше до ваната, вперил очи надолу, когато Марша се наведе над ръба на ваната и обхвана здраво с две ръце ханша му. — Какво правиш там?

— Би трябвало да знаеш — измърмори тя, преди да му даде част от възнаграждението. Той зарови пръсти в косата ѝ и, дишайки учестено, отметна назад глава.

Опита се да се откъсне от нея, но Марша не му позволи, съсредоточавайки в ръцете си учудваща за една жена сила. Задъхан, Робин се подпря на покритата с плочки стена.

— Сега вече можеш да ме измиеш — тя залепи влажни устни на потръпващия му корем. — Защо не дойдеш при мен във ваната?

— А ти как мислиш, какви са намеренията ми? — измърмори той, влезе зад нея във ваната и я дръпна, за да клекне до него. После пусна топлата вода.

Марша очакваше, че Робин ще излее върху тялото ѝ шампоана, но вместо това усети ръката му между бедрата си и разбра, че вече е силно възбудена.

— Ненаситен си — прошепна тя.

— Тази черта дължа на моите прадеди ескимосите — прошепна в тила ѝ. — През дългите полярни нощи са нямали какво друго да правят, освен да се любят при екстремни условия. А в момента ние също сме при екстремни условия.

Марша се притисна към него и обхвана с ръце ръба на ваната, когато той я намести върху скута си, навлезе дълбоко в нея и най-неочаквано замря неподвижно.

— Сега ще се къпем — обяви Робин весело и тя отново изписка, защото студеният шампоан протече по раменете, гърба, гърдите и корема ѝ.

— Робин, ти... ти... — задъха се Марша. И при най-лекото нейно движение членът му се помръдваше осезателно в нея, без каквото и да било участие от негова страна. Вместо това Робин размесваше приятно ухаещия шампоан с топла вода, после измиваше пяната от тялото ѝ. — Ти си чудесен! — извика тя, за да заглуши шума от плющящата вода. — Обичам те!

Ръцете му изникнаха пред нея с огромен куп бяла пяна във всяка една от тях и се притиснаха към гърдите ѝ. Дланите и пръстите му обикаляха около покритите с пяна хълмчета, докато зърната ѝ щръкнаха нахални и възбудени.

— Внимание! — прошепна Робин в ухото ѝ и посегна предпазливо с пръсти към розовите пъпки, опита се да ги хване, но те постоянно му се изплъзваха. Всеки неуспешен опит предизвикваше огнен език между бедрата на Марша, докато в един момент тя повече не бе в състояние да издържа това сладко мъчение и започна първите движения. Той проникна още по-навътре в нея, обхвана здраво с две ръце нейното насапунисано, ухаещо, мокро и гладко, горещо и възбудено тяло, притисна се в него и вложи цялата си сила, за да могат и двамата най-сетне да се освободят от натрупаната страст.

Марша си помисли, че водата ще се изпари от пламъка на върховния екстаз, в който изгаряха телата им. Прониза я дълбока приятна тръпка, когато Робин започна да измива планините пяна от нея. Тя се надигна от ваната, подсуши се грижливо, преди той да я придърпа на канапето, за да продължи да я люби там.

— Кое те възбуди толкова силно тази вечер? — прошепна Марша, докато двамата си почиваха, преди да тръгнат за вкъщи. — Черният ми корем ли?

Той сви рамене.

— Може и това да е — измърмори лениво. — Разбира се, би трябвало да изпробваме. Следващият път ще те намажа в синьо, после

в червено, после в зелено и жълто. И ще видим кой цвят най-много ме възбужда.

Тя се засмя, погали лицето му и го целуна.

— Дали отношенията ни ще останат винаги такива?

Робин поклати глава.

— Не, определено не. Любовта ни ще се промени, ще расте и ще става по-зряла. След десет или двайсет години със сигурност вече няма да вършим детинщини. Няма да бъдем и толкова страстни. Човек се променя, скъпа. Но така е добре.

Марша кимна и си заигра с косата на тила му.

— Едно знам сега. Ние ще намерим всичко, което желаем, в нашата любов. Всичко. Вероятно желанията ни ще се променят, но всеки от нас винаги ще има насреща един изпълнен с разбиране партньор, който ще се съобразява с тях.

Робин кимна, подпря се на лакти и я погледна сериозно в очите.

— Вече имам едно променено желание.

— Какво? — попита тя, искрено готова да го изпълни.

— Гладен съм. Да тръгваме за вкъщи! Трябва да подкрепя мъжествеността си с няколкостотин калории.

— Какво чакаме тогава? — засмя се Марша и скочи. — Да нахраним мъжествеността ти, за да може да се запази още дълго време.

IX

На следващия ден Марша разглеждаше снимките с боядисаната рокля и преценяваше собствените си посредствени постижения. За своя изненада остана доволна.

— Зрителят няма да забележи при какви условия са снимани тези сцени — констатира Робин, който седеше до нея. — Ти си толкова добра, че си превъзходна дори когато играеш лошо.

Тя му хвърли критичен поглед.

— Не се опитвай да ми поддържаш настроението с духовити шеги — помоли Марша.

— Чувството ми за хумор произхожда от английските ми прадеди — издаде Робин. — Ще откриеш в мен тънко английско остроумие, много сухо и същевременно много изискано.

— Маймуна — промърмори тя и отново се посвети на филмовата лента. Трябваше да се съгласи с него. Сцените бяха наистина добри.

В края на седмицата две трети от „Фойерверк“ бяха заснети. Марша тайно се поздрави.

— Ще прекараме ли почивните дни отново в Малибу? — попита Робин през обедната почивка в петък. — С удоволствие ще се пека с теб на слънце и от време на време няма да правя нищо.

— От време на време? — удиви се тя. Вече бе свикнала с неговия хумор, и все пак той винаги успяваше да я изненада с намеците си.

— Искаш да се печем непрекъснато ли? — попита я учуден. — Нима любовта ми вече ти е доскучала?

Марша понечи да отговори, но след кратко почукване Харолд влезе във фургона. Той плъзна безразличен поглед към Робин и се обърна направо към нея.

— Том ще се опита да прекара уикенда при теб в Малибу, скъпа — съобщи важно. — Чух го да говори с едно момиче. То го попита къде ще бъде през почивните дни и той отвърна, че ще съсредоточи вниманието си към една точно определена къща в Малибу.

— Е, и? — Марша се направи, че нищо не разбира.

Харолд погледна нервно към Робин.

— Марша, не можем ли... на четири очи...?

— Приказвайте си, все едно че не съм тук — Робин кръстоса небрежно крака. — После имам важен разговор с Марша, за да обсъдим сцените.

— Харолд, какво искаш? — настоя тя нетърпеливо.

— Ела с мен в планината — той си отдъхна, след като изрече тези думи. — В Скалистите планини имам малка къща, снабдена с всичко необходимо. Там бихме могли... — отново погледна нервно към Робин. — Няма да бъдем притеснявани от нищо.

— Благодаря, но имам уговорка за тези и всички следващи почивни дни — тя посочи към вратата. — Приятно прекарване в планинската къщичка!

— На sluка! — извика Робин след автора на сценария, който разгневен се втурна навън. После хвърли на Марша извинителен поглед, преди да посочи ръчния си часовник. — Имам още няколко минути почивка. Ще се срещнем пред камерата, скъпа.

— Къде отиваш?

— Ще се погрижа през почивните дни да не бъдем смущавани и от Том. Защо всъщност не кажеш истината и на двамата?

— Че се обичаме, че ще останем заедно и вероятно един ден ще се оженим, ще напълним цялата къща с деца и ще бъдем щастливи до нашия блажен край? — попита Марша и зачака напрегнато отговора на завоалираното ѝ предложение.

— Да, защо не им кажеш това? — отвърна той, сякаш отдавна се бяха споразумели по този въпрос.

Тя му махна още веднъж и му благодари с усмивка за думите.

— Трябва да свърша филма си без особено големи неприятности. Затова не бива да влошавам отношенията си с Том и Харолд. Ако научат истината, ще напуснат, а точно това не желая.

— Ще прочетат за сватбата ни едва във вестника? Жалко. Искях да помоля двамата да ни станат свидетели.

Марша продължи да се смее, след като той вече бе напуснал фургона.

Робин намери Том пред лавката.

— Весело прекарване на почивните дни — пожела му той. — В случай че не се видим по-късно.

Бившият съпруг на Марша го гледаше без подозрение.

— Благодаря, Робин. Казвал ли съм ви вече, че сте великолепен артист?

— Благодаря, Том. Казвал ли съм ви вече, че сте великолепен оператор? Между другото, Марша е на същото мнение. Спомена това преди малко на Харолд, когато разговаряха за къщичката му в Скалистите планини. Той ще бъде там през уикенда.

Том забрави да благодари за хвалебствената тирада, изречена в чест на неговите способности. С присвити очи погледна първо фургона, а после към изхода на ателието. Харолд стоеше там и говореше с една от изпълнителките на второстепенни роли.

Робин бе доволен от въздействието, което предизвикаха думите му. При всички положения двамата с Марша трябваше да очакват спокойни почивни дни.

Късно вечерта в петък Робин седна зад волана на сребристосивото бентли на Марша и подкара към дървената къщичка в Малибу. Тя се бе отпуснала на седалката до него със затворени очи. Робин я прегърна с дясната ръка и я притегли към себе си. Марша облегна глава на рамото му и остави вятърът да си играе с косите ѝ.

— Не искам това пътуване да свършва никога — промърмори едва чуто. — Не можем ли да отидем на края на света и да не се върнем обратно?

— Започнала си филм, а ти винаги завършваш това, за което си се захванала. И го правиш с удоволствие — добави той.

Марша кимна.

— Да, за съжаление. Но...

— Никакво „но“ и „ако“ — прекъсна я Робин. — Скъпа, двамата сме вече големи хора. Всеки от нас си е изградил някакъв свой начин на живот. Но пътищата ни се кръстосаха и нека отсега нататък, опитаме да останем заедно.

Тя мълчеше, без да отваря очи, вслушваше се в промените на гласа му и се мъчеше да сравни и да нагоди думите му със своите мисли и чувства.

— Никой от нас не бива да се отказва от начина си на живот — продължи той. — Това би било загуба не само за онзи, който го направи, а и за другия. Нима искаш да се откажа от актьорството и да водя единствено домакинството ти? Мога да се справя отлично с тази

задача и от време на време ще ми доставя удоволствие, но не в това е смисълът на моя живот. Същото важи и за теб. Ти трябва да останеш известната суперзвезда Марша Елиът, която печели всички видове награди и като актриса, и като режисьор.

Тя вдигна глава и се взря учудено в него.

— Защо ми правиш сериозно любовно обяснение, все едно че рецитираш конституцията?

Робин продължаваше да гледа неотклонно автомагистралата пред себе си и лицето му остана строго, само в ъгълчетата на очите му се появиха предателските бръчици, предизвикани от усмивката му.

— Може би защото ти все още си романтична като младо момиче, а аз искам да ти избия това от главата.

— Романтична като младо момиче! Каква безсмислица!

— Съвсем не — възрази той. — Повярвай ми, скъпа, аз също с удоволствие бих се изолирал от света в една пещера с теб и бих те любил през целия ден и половината нощ.

— А през останалата половина на нощта? — укори го Марша.

— Все някога трябва да спим — Робин сви рамене и най-сетне се усмихна. — Още нещо. Аз се страхувам от бъдещето точно толкова, колкото и ти.

— Аз не се страхувам! — възрази тя енергично.

— Преди да ми се довериш, ти изпитваше панически страх — припомни ѝ той. — Страх от разочарованието, от несполуките. Затова ме отблъскваше в началото, не си ли спомняш?

— Но сега съм напълно освободена от страха и съм изпълнена със силна вяра в щастieto — завърши Марша напълно сериозно и сбърчи чело, когато Робин тихо се засмя.

— Сега говори младото момиче в теб. Ти си влюбена и след като веднъж си се отдала на това чувство, всичко ти изглежда прекрасно. Но аз гледам напред. Виждам бъдещето малко по-ясно и по-трезво. И знам, че въпреки голямата си любов ние ще се сблъскаме с много трудности... както всяка двойка по света — добави Робин.

— Да, разбира се, че ще има трудности — съгласи се тя, подразнена все пак достатъчно от снизходителния му тон. — И откъде идва у теб тази житейска мъдрост? Това мъжкото превъзходство над женската незрялост ли е?

— Не, определено не — увери я той, докато напускаха автомагистралата. — По-скоро се дължи на факта, че съм много по-стар от теб.

— Толкова много? — Марша бързо пресметна. — Четири години, самохвалко такъв! Ти си точно четири години по-стар, така че не ми се прави на мъдрец!

Той спря на един паркинг, изключи мотора и фаровете и се обърна към нея.

— Виж, причината е съвсем проста — каза тихо и с нежен глас, който докосна лицето ѝ като милувка. — Обичам те толкова много, че мисля за всяко нещо. Искам да изключа всичко, което в бъдеще би могло да ни създаде неприятности.

Раздразнението ѝ моментално изчезна.

— Скъпи, аз също много те обичам и затова не мога да проумея къде виждаш тези неприятности.

Робин заобиколи колата, без да каже нито дума, отвори вратата откъм нейната страна и ѝ помогна да слезе. Едва сега тя усети мириса на морския вятър и разбра, че се намират на крайбрежната алея във Венеция.

По-рано никога не би се осмелила да отиде вечер сама на плажа. Но с Робин не се страхуваше от съмнителните типове, навъртащи се там. С него не се страхуваше от нищо.

Той я поведе бавно по алеята. Освен шума на океана, някъде отдалеч долиташе музика от радио или телевизор. От време на време грохотът на прибоя заглушаваше музиката.

— Видял съм да се провалят много бракове — заговори той след малко. Вече доста се бяха отдалечили от колата и Робин загрижено загърна реверите на якето ѝ отпред, за да я предпази от вятъра. — Началото поставиха моите родители. Няколко години след тях се разведоха братята и сестрите ми, после приятели и приятелки от колежа, съседи, колеги. Наблюдавах и мислех върху това.

Марша спря и постави ръце на гърдите му.

— И? — попита, търсейки отговора в тъмните му очи. — Намерили ли решение?

— Поне причината за честото проваляне на тези отношения — в зениците му се отразяваха светлините на крайбрежната алея, но дълбоко в тях сякаш проблясваше друга светлина, топла и

предразполагаща към доверие. — Двама души се запознават, влюбват се и остават заедно. Те са убедени, че отсега нататък имат право на щастие и радост и когато дойде първото неизбежно разочарование, светът се срутва. Разбира се, не веднага, но едно парче се отчупва. Все някога идва следващото разочарование и отново още едно парче се откъсва от палата на мечтите.

— Като остров, подронван от високите вълни по време на буря — измърмори Марша, когато тази картина изведнъж изплува в съзнанието ѝ.

— Отлично сравнение — кимна Робин. — Вълните отнемат късче по късче от обраслия с палми бял плаж и повечето хора се предават, когато надвисне заплахата този рай-мечта да изчезне в морето. Те избягват на друг остров с още недокоснат прекрасен плаж, без да се замислят, че и там има огромни вълни и приливи, които ще го отнесат късно къс.

Тя не отлепяше очи от устните му. И с всяко негово изречение усещаше как любовта ѝ все повече расте.

— Решил съм да не избягам, ако островът ми се подкопае — той я придърпа толкова близо до себе си, че топлият му дъх се смеси с нейния. — Видях това нещо при баба ми и дядо ми. Те останаха заедно въпреки разочарованията. След толкова десетилетия нямаше вече никакъв плаж и по-голямата част от дърветата във вътрешността на острова бяха изтръгнати, но под примамливо хубавата и все пак преходна повърхност се бе показало ядрото на острова — твърда, солидна скала, срещу която са безсилни всякакви бури — Робин се усмихна нежно. — И днес още не се е срутила.

— Красиво — прошепна Марша. — Много красиво — повдигна ръка и го погали леко по бузата и устните. — Още преди да бе говорил така с мен, аз се бях влюбила. Изпитвам толкова силно влечение към теб, както към никой друг мъж досега. Вече знам защо. Усетила съм какво се крие под повърхността ти.

Той постави ръце на тила ѝ и се наведе напред, докато устните им се сляха. Марша обгърна с две ръце врата му. Силно се надяваше чрез тази целувка Робин да почувства поне мъничка частица от любовта ѝ.

— Толкова е хубаво — измърмори той след доста време, притисна я към себе си и тя сгуши глава в него. — Така трябва да

остане.

Марша кимна леко.

— Сега се чувствам много по-свързана с теб, даже по-силно, отколкото когато сме прегърнати. Това е връзка, която ще продължава да съществува дори когато сме разделени на много мили един от друг.

Робин понечи да отвърне нещо, но усети как тя леко потръпна.

— Студено ли ти е, скъпа? — попита я загрижено. — По-добре да се върнем в колата.

— Не ми е студено — възрази Марша. — Аз...

— Хей! — извика той. — Изчезвайте моментално.

Тя се обърна и видя как две тъмни фигури тичешком се отдалечиха от колата им.

Ръка за ръка двамата се затичаха обратно към бентлито. Робин го огледа бързо и измърмори някакво проклятие.

— Откраднали са халогенните фарове! — той изрече още едно проклятие. — И ако на това му казват в този град романтика!

Марша започна да се смее, най-напред тихо, после все по-силно.

— Този инцидент не е ли първата буря на нашия прекрасен остров? — попита тя и се хвърли на врата му.

— Не, това бяха двама най-обикновени крадци — измърмори Робин все още ядосан, но после и той се усмихна. — Да тръгваме за вкъщи. Нищо не сме яли от сутринта и умирам от глад. Не смея да ти предложа да отидем на ресторант. Кой знае какво може да стане с колата на паркинга пред заведението.

— Просто ще рискуваме — реши тя и се качи. — Впрочем сега се прояви огромната разлика в годините между нас.

— Как така? — попита Робин изненадано, докато палеше колата.

— Гладът ти! Говорим за общото ни бъдеще и обсъждаме важни проблеми. Предприемаме романтична разходка по крайбрежната алея. Признаваме един на друг любовта си. Окрадоха ни. И всичко, за което можеш да мислиш в момента, е само твоя глад! Типично за застаряващите мъже.

— Почакай да си отидем вкъщи — прошепна той и ѝ хвърли бърз поглед. — Стар мъж! Ще видим малко по-късно.

Марша се наведе към него и помилва страните му.

— Да, да, добре. Но първо ще получиш нещо вкусно за ядене, нали?

Робин хвана здраво ръката ѝ, ухапа силно пръстите ѝ и заглуши възмутения ѝ вик с дълга нежна целувка.

Докато траеше продължителната вечеря на свещи на остъклената веранда в един крайбрежен ресторант в Санта Моника, известно време се задоволяваха с прогнози за възможните ходове на Том и Харолд, но бързо изтласкаха тази тема на заден план. Наслаждаваха се на храната и на интимната обстановка. Най-накрая си тръгнаха за вкъщи, за да увенчаят вечерта с любов.

Х

В понеделник сутрин, когато двамата пристигнаха в студиото, всички вече се бяха събрали.

Марша се държеше така, сякаш нищо не се бе случило. Както винаги поздрави членовете на техническия екип, колегите си артисти, Том, на когото отдалече му личеше, че е с нечиста съвест, и Харолд, който цял трепереше от гняв.

Освен леко напрежение през целия ден не се забеляза нищо друго. Тъкмо обратно — Том се стараеше да даде най-доброто от себе си като оператор, а Харолд се скъса да прави допълнителни импровизации и да измисля остроумни реплики за отделни сцени на „Фойерверк“. Вечерта по пътя за вкъщи Марша каза:

— Наблюдавах те непрестанно по време на снимките и в почивките. Знаеш ли, че когато пожелаеш, можеш да станеш напълно невзрачен? В дадена сцена си блестящ, духовит и шармантен мъж, който с личността и присъствието си кара всичко наоколо да бледнее, после излизаш от светлините на прожекторите, присъединяваш се към някоя група асистенти и човек почти не може да те забележи. Как го правиш?

— Мъча се да не изпъквам, когато не е необходимо — отвърна той просто.

— Точно това е решението на загадката, че никой нищо не подозира за връзката ни — замислено каза Марша. — Пред всички играеш по нещо. Държиш се така, сякаш си ми просто колега, и си такъв великолепен артист, че всички ти вярват.

Робин се замисли, преди да кимне.

— Вероятно си права, скъпа. Не желая да имаш неприятности заради мен. Затова все държах много резервирано.

— За щастие не и с мен — измърмори тя и погали ръката му.

— И в бъдеще няма да го правя — придърпа ръката ѝ към устните си. — Кога ще се оженим?

— Щом свършим и последните снимки.

Той я целуна още веднъж.

— Тогава Том и Харолд ще си получат заслуженото за безсрамието и наглостта им.

— Човече, ти си бил много отмъстителен! — упрекна го Марша.

— И още как! А ти, жено, си не по-малко отмъстителна от мен.

— Вярно е — призна тя. — Отмъстителна и коварна. Подхождаме си чудесно.

Той се наведе към нея.

— Обичам те заради коварството ти, скъпа — прошепна ѝ нежно. — Къде ще отидем през медения месец?

— Безразлично ми е! Важното е Том и Харолд да не ни намерят там и в ръцете ми да не попада вестник с рецензия за филма.

— Знам един мъничък залив в Мексико — предложи Робин. — Вече съм бил веднъж там за няколко седмици. Има само един малък хотел за местните жители, рибен ресторант и кафене.

— С кого си бил там? — попита го недоверчиво и веднага си представи почивката с любима жена. — И то за няколко седмици?

— Искях да бъда съвсем сам и да събера отново сили за работа — погледна я развеселен той.

— Искал си, но всъщност не си бил сам, нали? — продължи да настоява Марша.

— Е добре, след като искаш непременно да знаеш, Чикуита бе при мен.

— Чикуита значи! — очите ѝ се присвиха и запламтяха. — Така, така!

— Чикуита беше бездомна кучка, мелез някакъв. Намерих я на плажа и я взех със себе си. За съжаление умря преди две години. Искам отново да имам куче. И деца, много деца. А ти?

— Нека да направим и двете — отдъхна си тя облекчено.

— Представи си нашите деца — погледът му стана замечтан. — Твоят ум и моята красота. Това ще бъдат най-прелестните деца, които някога светът е виждал. А аз ще бъда до полуда нежен баща. Ще бъда върхът!

— Ти във всичко си върхът — прошепна му тя.

— Внимавай! — предупреди я със сериозна усмивка. — Мисли за белия плаж, покрит с палми, който може да бъде отнесен от високите вълни!

Марша кимна.

— Мисля си за тях, но мисля и за скалата, която съществува отдолу и за която ние ще се вкопчим, когато на целия остров не остане повече нито едно дърво или храст.

Артистите, екипът и ръководството на студиото дадоха голямо парти по повод последната заснета сцена на „Фойерверк“.

— Благодарение на Марша имаме реални шансове при следващото раздаване на наградите на Академията да отнесем вкъщи всички „Оскари“! — това беше краят на словото на шефа на студиото.

Избухнаха аплодисменти, защото присъстващите бяха съгласни с него, а и защото той бе говорил кратко.

Марша приемаше отвсякъде поздравления и цветя и благодареше със сияещо лице.

Том си проби път до нея и я целуна звучно по бузата.

— Никога не съм те забравял — прошушна ѝ той. — Ако закопнеееш за истински мъж, знаеш адреса ми. По всяко време ще бъда на твое разположение.

Харолд го изтласка встрани и хвана Марша под ръка.

— Скъпа, докато писахме сценария на „Фойерверк“, бяхме превъзходен тандем, а и в личните си отношения бяхме фантастични, нали? Предлагам ти нов проект, Марша. Да напишем заедно сценария за нас двамата, за нашия по-нататъшен живот. Помисли си за това! И още нещо. Ще трябва все някога да ми обясниш какво искаше да кажеш, когато веднъж ме нарече „пилот“. Ще го направиш ли?

Тя се усмихна пленително на двамата. И нищо повече. С тях беше приключила окончателно и завинаги.

— Отивам да се преоблека! — извика на събралите се.

Думите ѝ напълно отговаряха на истината, но не обясняваха защо трябва да го направи.

Облече се бързо в меко падаща бяла копринена рокля с дълбоко стилно деколте, с колан от същия плат и панделка на талията, и се качи в чакащия зад ателието ролс-ройс при Робин.

Оскар потегли към летището. Час по-късно летяха към Лас Вегас.

— Наистина е жалко, че трябваше да се откажем от големия празник — въздъхна Марша, докато самолетът се носеше над изсъхналите пустинни области към столицата на хазарта и бързите бракосъчетания.

— Не можеше да стане по друг начин при популярността и на двамата ни — отвърна Робин и стисна успокоително ръката ѝ. — Но няма да е лошо. Един приятел от колежа ми препоръча много хубав параклис. Ще се оженим несмушавани от абсолютно нищо. И през медения месец никой няма да ни открие. А след това ще дадем огромно парти в къщата ти в Бевърли Хилс.

— В нашата къща в Бевърли хилс — поправи го тя с усмивка.

Параклисът в покрайнините на Лас Вегас беше изграден в староевропейски стил, целият в бяло и украсен с ухаещи цветя. Свещеникът бе мил, беловлас стар човек, който напомняше на Марша за Спенсър Треиси. Жена му свиреше на малкия орган, докато младоженците пристъпваха тържествено към олтара. И докато свещеникът с прочувствено слово разкриваше на младата двойка тайнството на брака, Марша наблюдаваше лицето му и това на неговата жена и си мислеше, че те двамата сигурно са издържали бурите на живота и сега са намерили спокойствие на скалата на техния остров.

Погледна нагоре към очите на Робин и прочете в тях същите мисли. Тогава му се закле в любов и вярност до смърт, без да се съмнява нито миг, че взема единственото правилно решение в живота си.

Слънцето, нажежено до червено, потъваше зад пустинята, когато младоженците влязоха в апартамента, който бяха наели за една нощ, преди да излетят на следващия ден за Мексико.

Робин протегна ръце към Марша, но тя се отдръпна назад.

— Какво има? — попита той учудено. — Ако си променила решението си, сега е твърде късно, а за развод не може и дума да става. Би трябвало по-добре да обмислиш.

Марша поклати глава.

— Почакай за момент, скъпи. Понеже никой не знаеше за сватбата ни, никой и не ни подари нещо.

Робин опря юмруци на хълбоците.

— Да не си се омъжила само за да получиш от другите хора подаръци? Толкова ли си пресметлива?

— Да, толкова! И искам от теб единствения подарък, който ще ме задоволи!

— Ти си безкрайно лоша и покварена! — каза Робин и я вдигна на ръце. — Дано децата ни да наследят само моите заложи.

Марша разпери ръце и крака, така че той не успя да я вкара в спалнята.

— Каж ми веднага, че ме обичаш! — настоя тя.

— Трябва ли да го кажа? — попита той. — Не е ли по-добре да ти го покажа.

— Да, и това също — прошепна Марша и склучи ръце на тила му. — Но първо ми го кажи!

Робин въздъхна и уж възмутеното му изражение постепенно отстъпи място на нежна усмивка.

— Твърде съм добър и с меко сърце, това ми е грешката. Ще ти простя, защото те обичам.

— Ти си... — започна тя, но той задуши протеста ѝ с целувка и когато Марша още веднъж разпери крака пред рамката на вратата, просто я извъртя настрани, вмъкна я с краката напред в спалнята и я понесе бързо към широкото легло. Тя посегна да се хване за вратата, но бе твърде късно.

Когато я положи в леглото, целувката вече действаше. Марша се отказа от шеговитата съпротива, защото сега съществуваха само нейните най-съкровени чувства и копнежът ѝ за близостта на Робин и неговата нежност. Беше сигурна, че двамата вече са свързани неразривно един с друг — така, както можеше да ги свърже само времето и съдбата.

Издание:

Сара Карнаби. Мечти в розово
Американска. Първо издание
ИК „Слово“, Велико Търново, 1994
Редактор: Детелин Гинчев
ISBN: 954-439-255-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.